

Liahona

FORSIDESHISTORIE:

Vi fejrer 200 året for Joseph Smiths fødsel, s. 2, 18 og 20

Missionærægtepar:
Hvorfor skulle vi drage af sted?
S. 26, L12

Nedtælling til jul,
s. L8

December 2005 154. årgang. Nummer 12
LIAHONA 25992 110
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle
tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Gordon B. Hinckley,
Thomas S. Monson, James E. Faust

De Tolvs Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales,
Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf,
David A. Bednar

Redaktør: Jay E. Jensen

Vejledere: Monte J. Brough, Gary J. Coleman,
Yoshihiko Kikuchi

Adm. direktør: David L. Frischknecht

Planlægning og redaktionel leder: Victor D. Cave

Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Redaktionel direktør for Kirkens tidsskrifter:

Richard M. Romney

Chefredaktør: Marvin K. Gardner

Redaktion: Collette Nebeker Aune, Susan Barrett,
Shanna Butler, Ryan Carr, Linda Stahle Cooper, LaRene
Porter Gaunt, Jenifer L. Greenwood, R. Val Johnson, Carrie
Kasten, Melvin Leavitt, Sally J. Odekir, Adam C. Olson,
Judith M. Paller, Vivian Paulsen, Don L. Searle, Rebecca M.
Taylor, Roger Terry, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe,
Julie Wardell, Kimberly Webb

Ledende Art director: M. M. Kawasaki

Art director: Scott Van Kampen

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Design og produktion: Cali R. Arroyo, Howard G. Brown,
Thomas S. Child, Reginald J. Christensen, Kathleen
Howard, Denise Kirby, Tadd R. Peterson, Randall J. Pixton,
Kari A. Todd, Claudia E. Warner

Marketingsleder: Larry Hiller

Trykchef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Kris T Christensen

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division, Borups Allé
128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg. Tlf. 38 11 18 50;
fax 38 11 18 51

Kirkenyt: Lene Henriksen

Tegning af abonnement eller adresseændring kan foretages
enten ved henvendelse til din tidsskriftsrepræsentant eller
direkte til Servicekontoret i Göteborg, Umlandagatan 24,
S-412 80 Göteborg, Sverige. Tlf. 0046 31 77 88 976.
Fax 0046 31 16 55 29. Abonnementsprisen på DKK 130
pr. år (inkl. moms og porto) betales på girokontonummer
653-2136.

Indsend manuskripter og spørgsmål til *Liahona*, Room 2420,
50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA,
eller med e-mail til cur-liahona-imag@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompass«,
eller »vejviser») udgives på albansk, armensk, bulgarsk,
cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiiji, finsk,
fransk, græsk, haitisk, hindi, hollandsk, indonesisk, islandsk,
italiensk, japansk, kiribatisk, kinesisk, koreansk, kroatisk, lettisk,
litauisk, malagassisk, marshalleisk, mongolsk, norsk, polsk,
portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, singalesisk,
slovensk, spansk, svensk, tagalog, tahitiansk, tamil, telugu,
thai, tjekkisk, tonga, tysk, ukrainsk, ungarsk, urdu og
vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

© 2005 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes.
Printed in the United States of America.

Tekst og billedmateriale i *Liahona* kan kopieres til
lejlighedsvis, ikke-kommercielt brug i kirke og hjem.
Billedmateriale må ikke kopieres, hvis der i kunstværkets
kildeangivelse står restriktioner. Spørgsmål skal rettes til
Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street,
Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail:
cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

Liahona findes på internettet på mange sprog på

www.lds.org. På engelsk: Klik på »Gospel Library«.

På andre sprog: Klik på verdenskortet og vælg dansk.

For readers in the United States and Canada:

December 2005 Vol. 154 No. 12. LIAHONA (USPS
311-480) Danish (ISSN 1522-9165) is published monthly
by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East
North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription
price is \$10.00 per year; Canada, \$16.00 plus applicable
taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and
at additional mailing offices. Sixty days' notice required for
change of address. Include address label from a recent
issue; old and new address must be included. Send USA
and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center
at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971.
Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express)
may be taken by phone. (Canadian Poste Information:
Publication Agreement #40017431).

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

Liahona

FOR VOKSNE

- 1 Det Første Præsidentskabs julebudskab
- 2 Budskab fra Det Første Præsidentskab: Joseph Smith jun. – Guds profet og en storslået tjener *Præsident Gordon B. Hinckley*
- 12 Evangeliske klassikere: Den rigtige jul
Præsident Howard W. Hunter
- 16 En families vidnesbyrd om tiende *Don L. Searle*
- 18 En profets liv: Vuggen – Sharon i Vermont
- 25 Besøgslærerindebudskabet: Glæd jer over Jesu Kristi forsoning
- 26 Velsignelserne ved en mission i livets sensommer
- 30 Styrk familien: Tilpas jer omstændighederne
- 32 En pose mad og 20 mark *Maija-Kaarina Mäkinen*
- 36 Det Første Præsidentskabs kvorum *Præsident Gordon B. Hinckley*
- 41 Sidste dages hellige røster
- 48 Kommentarer

FOR DE UNGE

- 7 Idéliste: 12 dages læsning i julen
- 8 Husk ham altid *Ældste Henry B. Eyring*
- 17 Plakat: Ti procent plus hele hjertet
- 20 Joseph Smiths stamtræ
- 22 Spørgsmål og svar: Min ven siger, at han ville være interesseret i at blive medlem af Kirken, hvis han bare ikke behøvede at tro på Joseph Smiths historie. Hvad skal jeg svare ham?
- 35 Lynbudskaber
- 46 Vidste du det?

LILLE LIAHONA: FOR BØRN

- L2 En glædens tid: Et julebudskab fra Det Første Præsidentskab til verdens børn
- L4 Fællestid: Jeg er taknemlig for meget *Margaret S. Liffert*
- L6 Fra præsident David O. McKays liv: Musikkens gave
- L8 En adventskrans *Elise Black*
- L10 Vigtige steder i profeten Joseph Smiths liv *Britney Schetselaar*
- L12 Nigeriansk jul *Lori Mortensen*
- L15 Særlige vidner: Lær ældste Dieter F. Uchtdorf at kende

PÅ OMSLAGET

Forsiden: *Mit hjertes ønsker*, af Walter Rane, må ikke kopieres. Bagsiden: Foto af Sharon i Vermont i dag; Welden C. Andersen; historisk fotografi må ikke kopieres.

LILLE LIAHONAS FORSIDE

Illustreret af Rafael Rodrigues Choairy Rodart, Wenda Tahiatá, Lucar Ruan Pança Sutto, Mariela Adriana Fandos, Elias Rivera Escudero, Victoria Gómez, Julia Mather, og Angelica Hernandez.

Det Første Præsidentskabs julebudskab

*M*idt i denne herlige juletid bærer vi vidnesbyrd om Jesus Kristus, Guds Søn. Han er virkelig »vejen, sandheden og livet« (Joh 14:6). Han er vores forbillede, vores lærerester og vores Forløser.

Dette år, hvor vi fejrer 200 året for profeten Joseph Smiths fødsel, anerkender vi med taknemlighed profetens enestående rolle som vidne om Faderen og hans Søn, Jesus Kristus. Som han så frimodigt erklærede:

»Og nu, efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om ham, er dette det sidste vidnesbyrd, som vi giver om ham: at han lever!

Thi vi så ham ved Guds højre hånd, og vi hørte røsten, som vidnede, at han er Faderens Enbårne, at ved ham, gennem ham og af ham, eksisterer og skabtes verdenerne, og at deres indbyggere er sønner og døtre, født af Gud« (L&P 76:22-24).

Vi takker Gud for, at han skænkede os sin elskede Søn. Vi tilføjer vores vidnesbyrd om, at han lever og leder sit folk i dag.

Må hans fred være med jer og jeres kære i denne juletid og i det kommende år. ■

Joseph Smith Jr

Guds profet og en storslået tjener

De, der godtager åbenbaringen, uden at godtage åbenbaringen – profeten Joseph Smith – vil plukke frugten af træet, men samtidig hugge det om fra den rod, som det vokser på.

PRÆSIDENT GORDON B. HINCKLEY

En af mine bekendte sagde engang: »Jeg beundrer virkelig jeres kirke. Jeg tror, at jeg kunne godtage det hele – bortset fra Joseph Smith.« Hvortil jeg svarede: »Den udtalelse er en selvmodsigelse. Hvis du godtager åbenbaringen, må du også godtage åbenbareren.«

Det er mig en konstant kilde til undren, hvordan nogle mennesker kan udtale sig beundrende om Kirken og dens virke, samtidig med at de afviser den Herrens tjener, gennem hvem hele det værk, som udgør Kirken, dens lærdomme og det, den står for, blev gengivet. De vil plukke frugten af træet, men samtidig hugge det om fra den rod, som det vokser på.

Den sundhedslov, som de sidste dages hellige følger, og som roses vidt og bredt i disse tider med kræft- og hjerteforskning, er i virkeligheden en åbenbaring givet til Joseph Smith i 1833 som »et visdomsord« fra Herren (se L&P 89:1). Den kunne på ingen måde være udsprunget af datidens sundhedslitteratur eller være udtænkt af den mand, der åbenbarede den. Set i lyset af vore dages medicinske forskning er det et mirakel, som

ved efterlevelse skåner titusinder for ufattelige lidelser og en for tidlig død.

Slægtsforskning er blevet en populær hobby i de senere år. Tusinder af øjne verden over har vendt blikket mod det, der er blevet kaldt de sidste dages helliges skatkammer af historisk data. Men Kirkens storslåede program er ikke udsprunget af en hobby. Det er videreførelsen af profeten Joseph Smiths lærdomme. Han udtalte, at vi ikke kan frelses uden vore forfædre, som ikke havde noget kendskab til evangeliet og derfor ikke kunne opfylde dets betingelser eller få del i dets muligheder (se L&P 128:9, 15).

Kirkens enestående organisation blev dannet af ham, da han blev ledt ved åbenbaring, og ingen ændring eller tilpasning af denne organisation finder sted, uden at man har gransket de åbenbaringer, som profeten fremlagde.

Selv Kirkens velfærdsprogram som nogle har tendens til at betragte som en nyere tilføjelse, er baseret og håndteret ud fra principper, som fremlagdes af Joseph Smith i Kirkens første dage. Det samme gælder familieaften, som ikke er andet end en videreførelse af en tidlig åbenbaring om forældres

ansvar for at »opdrage jeres børn i lys og sandhed« (L&P 93:40).

Forkyndelsen af en profet

Under en flyvetur faldt jeg engang i snak med en ung mand, som sad ved siden af mig. Vi drøftede mange forskellige emner og begyndte til sidst at tale om religion. Han sagde, at han havde læst en hel del om de sidste dages hellige, og at der var meget prisværdigt ved deres skikke, men at han bestemt ikke brød sig om beretningen om Kirkens oprindelse og især ikke om Joseph Smith. Han var et aktivt medlem af et andet trossamfund, og da jeg spurgte ham, hvor han havde fundet sine oplysninger, sagde han, at de stammede fra hans kirkes udgivelser. Jeg spurgte ham, hvilket firma han arbejdede for. Han fortalte stolt, at han var salgsrepræsentant for et internationalt computerfirma. Jeg spurgte

ham så, om han syntes, at det ville være fair, at hans kunder skulle høre om deres produkters kvalitet fra en repræsentant for deres største konkurrent. Smilende svarede han: »Jeg tror, jeg forstår, hvor du vil hen.«

Jeg fremdrog et eksemplar af Lære og Pagter fra min mappe og læste højt for ham af Herrens ord, som de blev åbenbaret for Joseph Smith, ord, der er oprindelsen til de skikke, som min ven syntes om, samtidig med at han nedgjorde den mand, som havde åbenbaret dem. Inden vi skiltes, lovede han at læse de bøger, som jeg ville sende ham. Jeg lovede ham, at hvis han ville læse dem under bøn, ville han ikke alene erfare sandheden af de lærdomme og skikke, som interesserede ham, men også sandheden om den mand, der havde fremlagt dem. Derefter bar jeg mit vidnesbyrd om min

overbevisning om Joseph Smiths profetiske kaldelse. Den spæde dreng, som blev født for 200 år siden i denne måned under spartanske forhold i det landlige Vermont, var forudordineret til at blive en stor leder med ansvar for udførelsen af vor himmelske Faders plan for sine børn på denne jord.

Vi tilbeder ikke profeten. Vi tilbeder Gud vor Evige Fader og den opstandne Herre Jesus Kristus. Men vi anerkender profeten; vi forkynder ham; vi respekterer ham; vi ærer ham som et redskab i den Almægtiges hånd, gennem hvem det guddommelige evangeliums ældgamle sandheder blev gengivet til jorden sammen med præstedømmet, gennem hvilket Guds myndighed udøves i udførelsen af Kirkens anliggender og til velsignelse for hans folk.

Beretningen om Josephs liv er historien om et mirakel. Han blev født under fattige kår. Han voksede op med modgang. Han blev drevet fra sted til sted, anklaget på falske grundlag og uretmæssigt fængslet. Han blev myrdet i en alder af 38 år. Men i det korte tidsrum af 20 år før sin død udrettede han, hvad ingen anden har udrettet i løbet af et langt liv. Han oversatte og udgav Mormons Bog, et værk, der siden er blevet oversat til adskillige sprog, og som anerkendes af millioner verden over som Guds ord. De åbenbaringer, han modtog, samt andre skrivelser, han frembragte, er også hellig skrift for disse millioner. Det indeholder næsten dobbelt så mange sider som Det Nye Testamente i Bibelen, og det blev alt sammen frembragt af en enkelt mand i løbet af nogle få år.

I løbet af samme tidsrum stiftede han en organisation, som i 175 år har modstået enhver modgang og udfordring, og som lige så effektivt leder en verdensomspændende medlemsskare på omtrent 12 millioner, som den ledte en medlemsskare på 300 i 1830. Der findes tvivlere, som har forsøgt at bortforklare denne forbløffende organisation som et produkt af den tid, han levede i. Men det er min mening, at den organisation var lige så usædvanlig, lige så enestående og lige så forbløffende dengang,

VI TILBEDER IKKE PROFETEN. MEN VI RESPEKTERER HAM; VI ÆRER HAM SOM ET REDSKAB I DEN ÆLMÆGTIGES HÅND, GENNEM HVEM DET GUDDOMMELIGE EVANGELIUMS ÆLDGAMLE SANDHEDER BLEV GENGIVET TIL JORDEN SAMMEN MED PRÆSTEDØMMET.

som den er i dag. Den var ikke et produkt af sin tid. Den opstod som en åbenbaring fra Gud.

Udødelighed og evigheden

Joseph Smiths vision om menneskets udødelighed strakte sig fra en tilværelse før fødslen til evighederne hinsides graven. Han sagde, at frelsen kommer alle til gavn, i og med at alle skal opstå takket være Frelserens forsoning. Men ud over denne gave fordres der lydighed mod evangeliets principper, til gengæld loves lykke i dette liv og ophøjelse i det næste.

Det evangelium, han forkyndte, var ikke begrænset til hans egen og kommende generationer. Joseph Smiths forstand, som blev undervist af himmelens Gud, var optaget af mennesker fra alle tider. Både de levende og de døde skal have mulighed for at få del i evangeliets ordinancer.

Peter sagde fordom: »For derfor blev evangeliet forkyndt også for døde, for at de skulle dømmes i kødet, som mennesker dømmes, men leve i Ånden, som Gud lever« (1 Pet 4:6). I de dødes tilfælde skal der udføres stedfortrædende arbejde, hvis de skal dømmes i kødet,

Joseph oversatte og udgav *Mormons Bog, et værk, der siden er blevet oversat til adskillige sprog, og som anerkendes af millioner verden over som Guds ord.*

og for at udføre dette arbejde må man først finde frem til dem. Derfor har Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige sit storslåede slægts-historiske program. Det blev ikke indstiftet for at tilfredsstille hobbyinteresser, men for at udføre Guds evige hensigter.

I de 20 år, der gik forud for Joseph Smiths død, iværksatte han en missioneringsindsats, som bragte evangeliet ud til jordens nationer. Jeg forundres over den frimodighed, som han udviste. Selv i Kirkens spæde begyndelse, i en tid med stor modgang, blev mænd kaldet til at forlade deres hjem og familie og sejle over havet for at forkynde Jesu Kristi gengivne evangelium. Profetens omsorg og vision omfattede hele jorden.

Til vore generalkonferencemøder, som afholdes to gange om året, samles medlemmer i Nord-, Mellem- og Sydamerika, i Storbritannien og Afrika, i de europæiske lande, på Stillehavets øer og kontinenter og i Asiens

ældgamle lande. Det er realiseringen af Guds profet Joseph Smiths vision. Han var sandelig en mægtig seer, som så vore dage og de større dage, som endnu er i vente, efterhånden som Herrens værk skrider frem over hele kloden.

Denne fantastiske realisering ville have forbløffet de mænd, som med sværtede ansigter på kujonagtig vis skød og dræbte den forsvarsløse profet hin lumre junidag i 1844. Det ville have forbløffet staten Illinois' guvernør Thomas Ford, som havde svoret at beskytte profeten, for derefter at overlade ham til en nådesløs pøbelskares nåde. Det var den samme Thomas Ford, som i sin historieskrivning konkluderede, at Joseph Smith »aldrig ville have kunnet oprette en organisation, som kunne opnå varig succes i fremtiden« (citeret i B. H. Roberts, *A Comprehensive History of the Church*, 2:347).

Det er den samme Thomas Ford, som i dag ligger begravet på en kirkegård i Peoria i Illinois, glemt af de fleste, mens den mand, som han havde dømt til fiasko, huskes med taknemlighed over hele kloden.

Priser profeten

Da jeg var 12 år gammel, tog min far mig med til et præstedømmemøde i den stav, som vi boede i. Jeg sad på den bageste bænk, mens han som stavspræsident sad på forhøjningen. Ved begyndelsen af dette møde, der var det første af sin art, som jeg nogensinde havde overværet, rejste de 300-400 mænd sig. De kom fra forskellige baggrunde og forskellige erhverv, men hver af dem bar i sit hjerte den samme overbevisning, som fik dem til sammen at synge denne storslåede tekst:

*Priser profeten, som skued' Jehova,
Jesus har salvet den berlige seer.
Åbnet blev tidernes fyldes uddeling,
Det, som var talet, på jorden nu sker.
(»Priser profeten«, *Salmer og sange*, nr. 17).*

Der skete noget inden i mig, da jeg hørte disse troende mænd synge. I mit drengehjerte indgød Helligånden en vished om, at Joseph Smith i sandhed var den Almægtiges profet. I de mange år, som er gået siden da, år, hvor jeg har

læst meget om hans ord og gerninger, har den vished vokset sig stærkere og stadigt mere sikker. Det har været mit privilegium at bære vidnesbyrd i nord og syd, i øst og vest om, at han var og er Guds profet, en storslået tjener og et vidne om Herren Jesus Kristus.

*Stor er hans væld, hans præstedom varigt,
evigt og altid han nøglerne har;
ædel og tro han sit rige vil arve,
hyldet af bellige kronen han ta'r.
(*Salmer og sange*, nr. 17).*

Det vidnesbyrd bekræfter jeg atter i hans navn, om hvem Joseph Smith vidnede, og som jeg også selv vidner om, nemlig Herren Jesus Kristus. ■

FORSLAG TIL SAMTALEMNER FOR HJEMMELÆRERNE

Efter under bøn at have studeret dette budskab bør du fremlægge det på en måde, som får dem, du underviser, til at tage del i drøftelsen. Her følger nogle få eksempler:

1. Fremvis et billede af profeten Joseph Smith og bed familiens medlemmer fortælle, hvad de ved om ham. Skriv en liste over deres svar. Sammenlign den liste med det, som præsident Hinckley nævner i denne artikel. Tal om, hvordan familien kan lære profeten og hans lærdomme bedre at kende. Du kan opfordre familien til at planlægge en særlig familieaktivitet den 23. december, hvor de fejrer Josephs 200 års fødselsdag.

2. Bed familiens medlemmer om at fortælle om oplevelser, som de har haft, når de har fortalt andre om profeten Joseph Smith. Læs om præsident Hinckleys oplevelser. I kan overveje at øve jer på, hvad et medlem kan sige, når nogen spørger angående Joseph Smith.

3. Læs eller syng »Priser profeten« (*Salmer og sange*, nr. 17) og gennemgå præsident Hinckleys vidnesbyrd sidst i artiklen. Bed familiens medlemmer om at skrive eller fortælle om deres tanker og følelser om profeten Joseph Smiths liv og mission.

1 >

14. december: Profeten Esajas forudsagde og vidnede om Frelserens guddommelige mission og fødsel i Es 7:14-15; 9:6-7; 53.

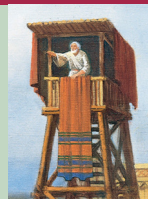
2 >

15. december: I et syn så Nephi Frelserens fødsel og virke både før og efter Herrens korsfæstelse. Læs Nephis beretning i 1 Nephi 11:9-33; 12:4-8.

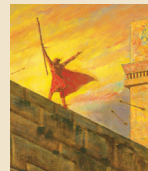
3 >

16. december: Kong Benjamin bar vidnesbyrd om Frelserens komme i Mosiah 3:1-12, 20-21.

4 >

17. december: Den lamantiske profet Samuel profeterede for de ugudelige nephitter om Kristi fødsel og død i Helaman 14.

12

25. december: Læs og overvej »Den levende Kristus: Apostlenes vidnesbyrd«. Du kan finde det på www.lds.org i *Til styrke for de unge*, 2001, eller i aprilnummeret 2000 af *Liahona*. Skriv dit eget vidnesbyrd i din dagbog.

IDÉLISTE

12

DAGES LÆSNING I JULEN

Du kan gøre denne jul til noget særligt ved at lære Frelseren bedre at kende. Her er nogle uddrag fra skriften, som kan være en hjælp for dig. Læs et uddrag hver dag i de 12 sidste dage op mod jul.

5 >

18. december: Læs profeten Joseph Smiths vidnesbyrd om Frelseren i L&P 76:19-24, 40-42.

11 >

24. december: På aftenen for Kristi fødsel bad profeten Nephi på sit folks vegne, fordi de ugudelige truede dem med udryddelse. Læs Herrens svar og opfyldelsen af profeten Samuels profeti i 3 Nephi 1:9-22.

6 >

19. december: Profeten Alma vidnede om Frelseren og hans forsonings kraft i Alma 7:7-13.

10 >

23. december: Læs Matthæus' beretning om Frelserens fødsel i Matt 1:18-25; 2.

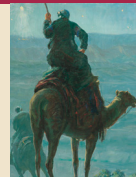
< 9

22. december: Læs Markus' beretning om Frelserens dåb og tjenestegerning i Mark 1-2:13.

< 8

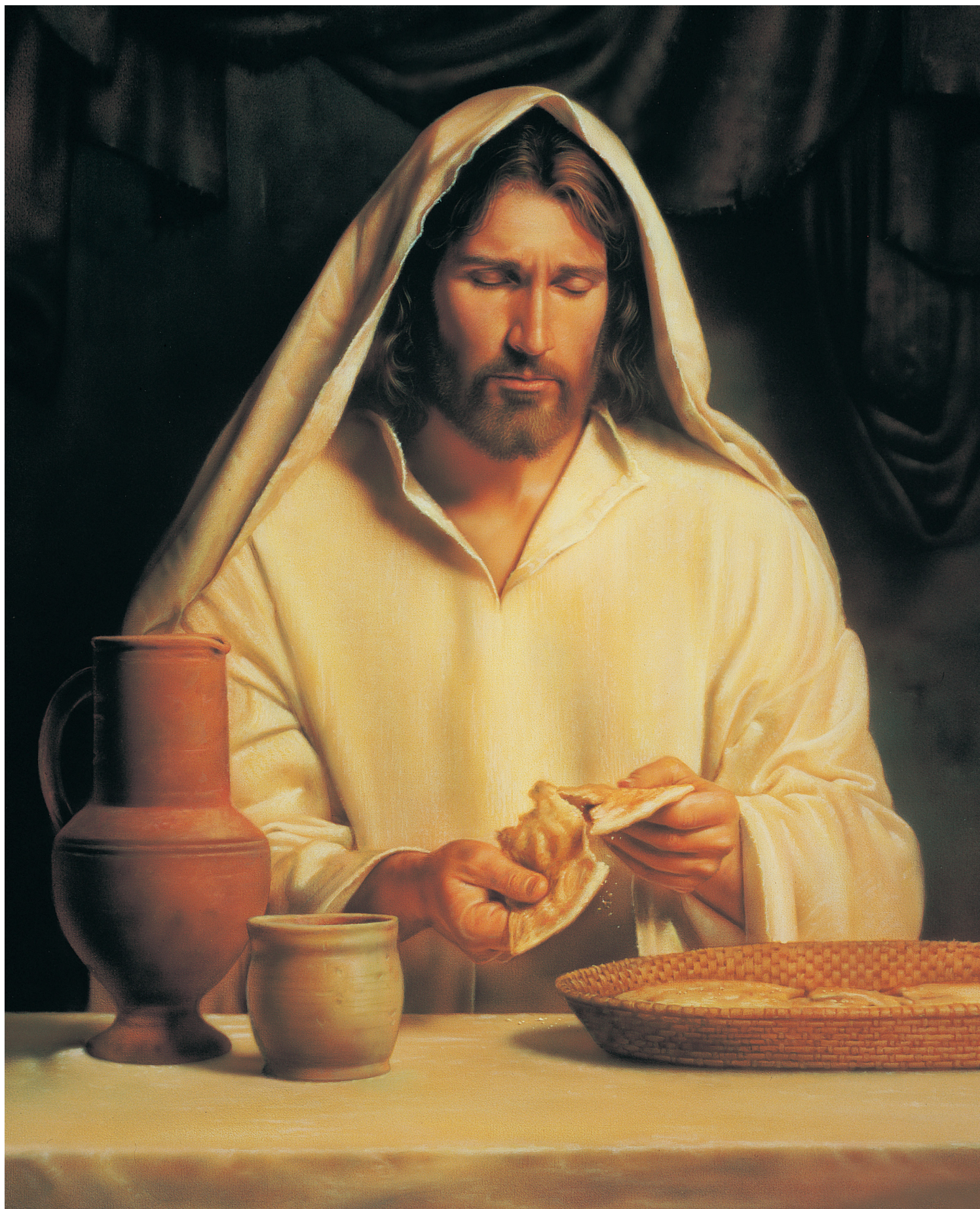
21. december: Læs Lukas' beretning om Frelserens fødsel og barndom i Luk 2.

< 7

20. december: Læs om Marias og Elisabeths oplevelser i Luk 1.

Husk ham altid

ÆLDSTE HENRY B. EYRING

De Tolv Apostles Kvorum

Ved hvert eneste nadvermøde benyttes ordet *altid* i en pagt, et helligt løfte, som du afgiver til Gud. Dette er den ordlyd, som du hører læst op af bemyndigede Guds tjenere: »At de er villige til at påtage sig din Søns navn og *altid* erindre ham og holde hans bud, som han har givet dem, så hans Ånd *altid* må være hos dem« (L&P 20:77; fremhævelse tilføjet).

Du lover »altid at erindre ham«. Du har måske, ligesom jeg, spekuleret over, hvorfor han benytter ordet *altid*, når man tænker på, hvordan verdslige gøremål optager os. Du ved selv af erfaring, hvor vanskeligt det er bevidst at tænke på noget hele tiden.

Jeg er ikke klog nok til at forstå alle hensigterne med, at han har givet os en pagt, som fordrer, at vi altid husker ham. Men jeg kender en af dem. Han kender fuldt ud de stærke kræfter, som påvirker os, og han ved også, hvad det vil sige at være menneske.

Modstanderens kræfter

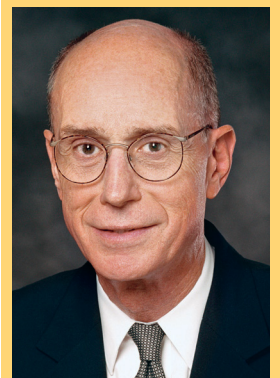
Du og jeg kan se tegn på de to modstridende kræfters fremmarch overalt omkring os. Den ene er retfærdighedens kraft. For eksempel opføres Guds templer overalt på kloden med en hastighed, som for få år siden ville have været utænkelig. Missionærer

kaldes i stigende antal og til nye egne, der ændrer sig så hurtigt, at jeg har lært ikke at forsøge at nævne antal eller navne på steder, for min viden om de faktiske forhold sækker voldsomt bagefter.

Og sådan som det altid har været, så er der også en fjendtlig magt. Det er syndens kraft, og dens magt øges tydeligt. Jeg skal prøve at lade være med at kalde eksempler frem i jeres sind. Medier og det, som du ser blandt folk, du kender, rummer tragedier nok. Og du må også selv have oplevet den uhyggeligt stigende tolerance overfor, ja, sågar opmuntring af syndens nedbrydende og pinefulde kræfter.

Ikke alene forudser Mesteren klart modstanderens stigende magt, men han ved også, hvad det vil sige at være menneske. Han ved, hvad det vil sige at være presset af hverdagens krav. Han ved, at vi skal spise vores brød i vores ansigts sved, og han kender de problemer, bekymringer og sågar sorger, som udspringer af befalingen om at sætte børn i verden. Og han ved, at de trængsler, som vi møder, og vore menneskelige evner til at tackle dem, varierer.

Han kender den fejltagelse, som vi så let kan begå, nemlig at undervurdere de kræfter, der arbejder for os, og i stedet stole for meget på vore egne menneskelige kræfter. Og derfor tilbyder han os den pagt om »altid at erindre ham« og advarslen om at »altid ...

Vi er blevet lovet, at hvis vi altid erindrer ham og holder hans bud, så har vi altid hans Ånd med os.

bede« (3 Nephi 18:18), så vi sætter vores lid til ham, vores eneste beskytter. Det er ikke så svært at vide, hvad vi skal gøre. Men selve vanskeligheden ved altid at huske ham og altid at bede er en nødvendig ansporing til at gøre en mere ihærdig indsats. Faren ligger i opsættelse eller slaphed.

Bevæg dig fremad rent åndeligt

Mit budskab er en bøn, en advarsel og et løfte: Jeg bøn-falder dig om at gøre de enkle ting, som får dig til at bevæge dig fremad rent åndeligt.

Begynd med at erindre ham. Man husker det, som man kender og elsker. Frelseren gav os skrifterne, som profeterne har betalt med en pris, som vi slet ikke kan begribe, for at vi skulle kunne lære ham at kende. Fordyb dig i dem. Beslut dig allerede nu for at læse mere, og mere effektivt, end du hidtil har gjort.

En decembermåned for mange år siden erfarede jeg igen den kraft, som ligger i at stræbe mere oprigtigt efter at få åbnet skrifterne for os. Det hele begyndte, da jeg lagde mærke til en sidemands skrifter under et møde. Jeg kunne se, at han havde understreget dem, sådan som jeg selv havde gjort, men dog med en forskel. I kanten af siderne havde han anbragt farvede faner, som svarede til farven på de understregninger, han havde foretaget, så han let kunne studere alle de skriftsteder, som han havde brug for om et givent emne.

Inden der var gået en dag, havde jeg købt en billig udgave af skrifterne. Men det tog flere dage og flere bøn-ner, før jeg fandt ud af, hvilke emner, som kunne åbne skrifterne på ny for mig. Jeg valgte de emner, som kunne lære mig mere om min kaldelse som vidne om Jesus Kristus. Det første emne var det vidnesbyrd, at Jesus Kristus er Guds Søn, det næste var, at han er opstået, og det tredje var, at han er sin kirkes overhoved.

Jeg vil ikke opfordre dig til at gå ud og købe nye skrifter eller anskaffe dig farvede faner og farveblyanter eller vælge de emner, som jeg har valgt. Men jeg bøn-falder dig om at vende tilbage til skrifterne på en måde, som

åbner dit sind og dit hjerte, så du kan undervises.

Mange af skrifterne virker så velkendte på os. Og dog blev det, som jeg huskede om Frelseren, og det, som jeg føler for ham, beriget i løbet af få uger.

Jeg begyndte at studere med en hensigt for øje. Det kan skyldes juletiden, og det kan også skyldes mit ønske om altid at erindre ham, i hvert fald følte jeg mig draget til beretningerne om hans fødsel. Jeg læste atter hans ord, som han talte til en profet ved navn Nephi. De findes optegnet i Mormons Bog, og vi kender dem. Og dog virkede de helt nye i mine øjne:

»Se, jeg kommer til mine egne for at opfylde alt, hvad jeg har forkyndt for menneskenes børn fra verdens begyndelse og for at gøre både Faderens og Sønnens vilje, Faderens på grund af mig og Sønnens gennem mit kød. Og se, tiden er forhånden, og i denne nat vil tegnet blive givet.

Og det skete, at de ord, der kom til Nephi, blev opfyldt, ligesom de var blevet sagt; thi se, ved solnedgang blev der intet mørke, og folket blev forbavset, fordi der ikke kom noget mørke, da natten faldt på« (3 Nephi 1:14-15).

Senere så jeg for mit indre blik og fornemmede i mit hjerte, på en måde, som jeg aldrig har oplevet det før, opfyldelsen af lamanitten Samuels profeti om, at solen skulle gå ned, uden at det blev mørkt (se Helaman 14:3-4). Jeg så det ved hans fødsel, som om jeg havde befundet mig blandt det forjættede lands folk. Og jeg så det, som det skal ske, når han kommer og står i sin opstandne herlighed på Oliebjerget. Mørket spredes, når den lovede Messias kommer med lægedom i sine vinger. Da jeg ved, i hvor høj grad jeg har brug for den lægedom, fornemmer jeg, at mit hjerte er ved at briste af glæde og kærlighed til ham ved tanken om det lys. Jeg tror aldrig, at jeg vil kunne se et dag-gry, hvor solen spreder mørket, uden at det syn vækker en kærlighed til ham i mit hjerte.

En advarsel

Jeg er nødt til at føje en advarsel til min opfordring. Du har retten og pligten til selv at vælge. Du kan vælge at

ransage skrifterne eller lade være. Du kan vælge at gøre en indsats, at overveje skriften og adlyde hans befalinger, så Helligånden kan være din ledsager. Så vil du komme til at kende Frelseren bedre, og dit hjerte vil svulme af kærlighed til ham. Eller du kan vælge at opsætte det. Du kan vælge at slippe af og lade din tidligere indsats være nok.

Min advarsel er et udtryk for årsag og virkning. Jesus Kristus er verdens liv og lys. Hvis vi ikke vælger at bevæge os hen mod ham, så opdager vi snart, at vi bevæger os væk fra ham.

»Thi jeg, Herren, kan ikke se på synd med den ringeste eftergivenesshed.

Dog skal den, der omvender sig og holder Herrens befalinger, tilgives.

Men den, som ikke omvender sig, ham skal endog fratages det lys, som han har modtaget; thi min Ånd skal ikke for evigt trættes med menneskene, siger Hærskarernes Herre« (L&P 1:31-33).

Vi er blevet lovet, at hvis vi altid erindrer ham og holder hans bud, så har vi altid hans Ånd med os. Det lys for vor fod bliver svagere, hvis vi vælger at opsætte eller slippe af.

Løfter

Og nu til nogle sikre løfter. For det første vil du, hvis du lader dit hjerte drages mod Frelseren og altid husker ham, og hvis du søger vor himmelske Fader i bøn, have iført dig en åndelig rustning. Du bliver beskyttet mod stolthed, fordi du ved, at din eventuelle fremgang ikke skyldes dine menneskelige evner. Og du bliver beskyttet mod de tanker, som skyller ind over os og siger, at vi er for svage, for uerfarne og for uværdige til at udføre det, som Gud har kaldet os til, nemlig at tjene og frelse hans børn. Vi kan føle den

vished i hjertet, som Moroni beskriver: »Og Kristus sagde visselig til vore fædre: Om I har tro, kan I gøre alt, som er tjenligt for mig« (Moroni 10:23).

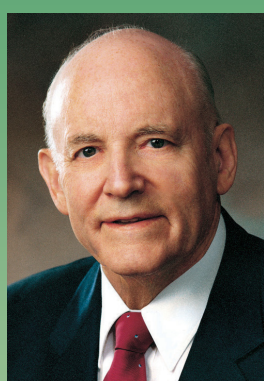
Der findes et andet sikkert løfte. Og det er dette: Uanset om du vælger at efterleve din pagt om altid at erindre ham eller ej, så vil han altid erindre dig. Jeg bærer vidnesbyrd om, at Jesus Kristus, født i Betlehem, var og er Faderens Enbårne, Guds Lam. Før verdens grundvold blev lagt, valgte ham at blive din Frelser, min Frelser og Frelser for alle de mennesker, vi nogensinde kommer til at kende eller møde. Jeg bærer vidnesbyrd om, at han opstod, og at vi, takket være hans forsoning, kan blive vasket rene gennem vor tro, som får os til at adlyde lovene og påtage os evangeliets ordnanter.

Jeg lover dig, at du vil føle Helligåndens påvirkning i dit hjerte, når du ransager skrifterne med fornyet oprigtighed, og når du beder inderligt. Det vil give dig en vished om, at Gud lever, at han besvarer bønner, at Jesus er den levende Kristus, og at han elsker dig. Og du vil mærke din kærlighed til ham vokse. ■

Taget fra en tale holdt ved en fireside i Kirkens Uddannelsessystem på Brigham Young University den 3. januar 1999.

Jeg vil ikke opfordre dig til at gå ud og købe nye skrifter eller anskaffe dig farvede faner og farveblyanter eller vælge de emner, som jeg har valgt. Men jeg bønfaller dig om at vende tilbage til skrifterne på en måde, som åbner dit sind og dit hjerte, så du kan undervises.

Den rigtige jul

Howard W. Hunter blev født i Idaho den 14. november 1907 som søn af Nellie Marie Rasmussen og John William Hunter. Han blev ordineret til apostel den 15. oktober 1959 og blev præsident for Kirken den 5. juni 1994. Han døde den 3. marts 1995.

Den rigtige jul kommer til den, der har taget Kristus ind i sit liv som en motiverende, dynamisk og fornyende kraft.

**PRÆSIDENT HOWARD W. HUNTER
(1907-1995)**

Kirkens fjortende præsident

Julen er en travl tid. Gader og butikker er fyldt med mennesker, som skal nå at købe ind inden jul. Der er flere biler på landevejene, lufthavnene vrirler med mennesker – hele den kristne verden synes at vågne til live med musik, lys og julepynt.

En forfatter har sagt:

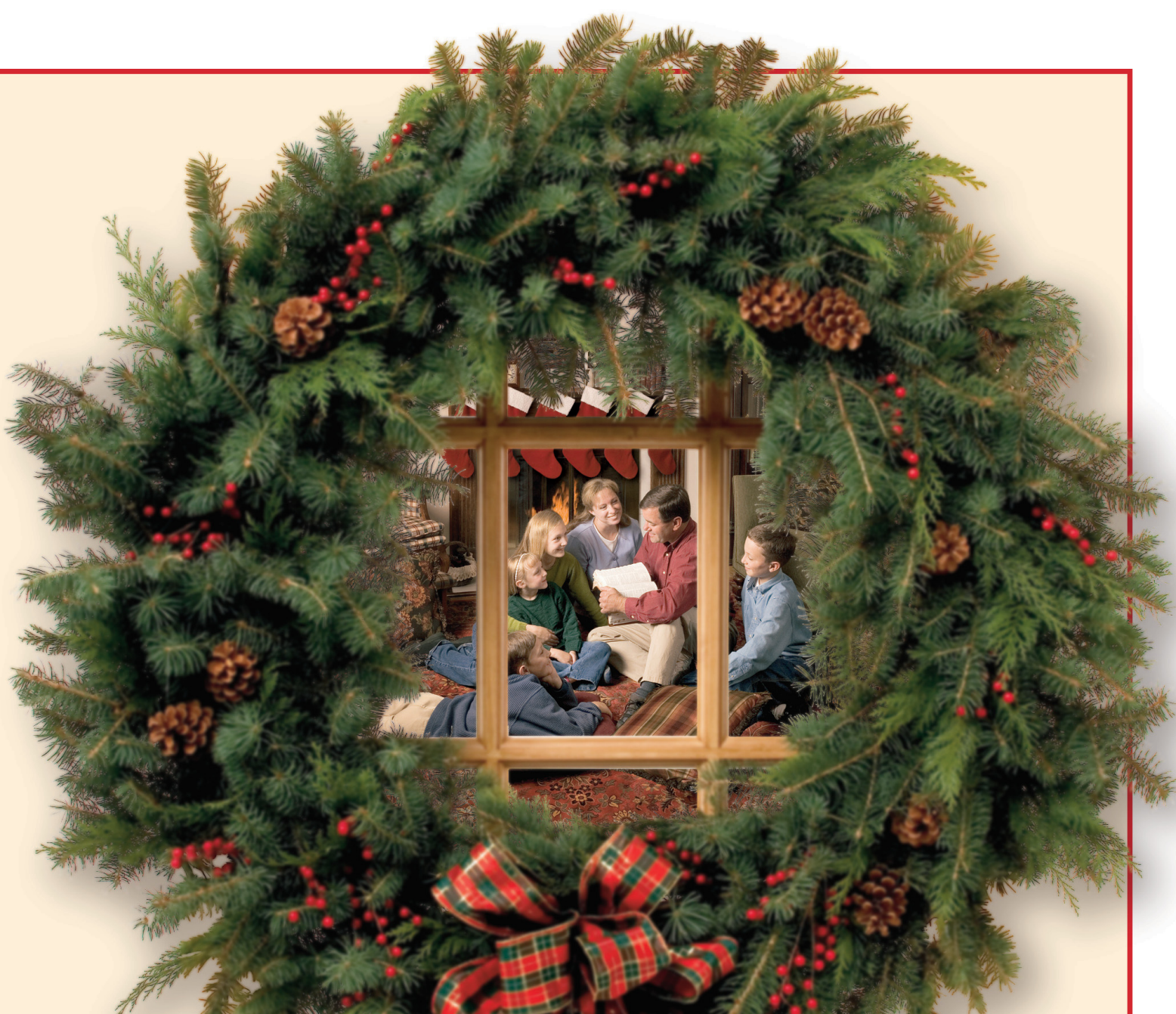
»Af alle vore højtider er der ingen andre, der så fuldstændigt trænger ind i menneskers hjerte og vækker deres ædleste følelser. De tanker, minder, håb og skikke, som knytter sig til den, er bundet af både ældgamle traditioner og nationale traditioner, en fest for både unge og gamle. Disse skikke omfatter både vore religiøse, sociale og patriotiske sider. Kristtjørnen og misteltenen, der blander sig med granguirlanderne, skikken med at give gaver til dem, vi holder af, juletræets komme og overtroen omkring julemanden går sammen om at gøre julen til den mest eftertragtede, den mest universelle og fra

alle synspunkter den mest betydningsfulde højtid, som menneskeheden kender« (Clarence Baird, »The Spirit of Christmas«, *Improvement Era*, december 1919, s. 154).

Julens oprindelse

Højtiden er omgærdet af traditioner, og dens rødder strækker sig langt tilbage i historien. Julen stammer fra en hedensk gudsdyrkelse, som eksisterede længe før kristendommens indførelse. Guden Mithra blev tilbudt af de gamle indoeuropæere, og denne gudsdyrkelse bredte sig langsomt til Indien og Persien. Oprindeligt var Mithra gud over den klare himmels guddommelige lys, og senere, i den romerske tidsalder, blev han tilbudt som solguden – *Sol Invictus Mithra*.

I det første århundrede [før] Kristus foretog Pompeius erobringstogter langs Kilikiens sydkyst i Lilleasien, og mange af de fanger, som blev taget under disse felttog, blev ført med til Rom. Det førte til den hedenske Mithratilbedelses indførelse i Rom, for disse fanger udbredte religionen blandt de romerske soldater. Denne gudsdyrkelse blev populær, især i den romerske hær. Den dag i dag finder man blandt ruinerne af det vidtstrakte romerske imperiums byer helligdomme, som var viet

til Mithra. Mithraismen blomstrede i den romerske verden og blev den førende konkurrent til kristendommen blandt disse mennesker.

Solgudens tilbedere afholdt en festlig højtid umiddelbart efter vintersollhverv, årets korteste dag – det tidspunkt, hvor solen står stille efter dens årlige dyk ned over den sydlige halvkugle. Dens begyndende opstigen fra dens laveste punkt blev betragtet som Mithras genfødsel, og romerne fejrede hans fødselsdag hvert år den 25. december. Der var megen munterhed under denne højtid – fest og festmåltider,

gaver til gode venner og udsmykninger med stedsegrønt. Gradvist fik kristendommen overhånd over mitrhaismen, som

havde været dens stærkeste rival, og den festdag, som højtideligholdt Mithras fødsel, blev af de kristne brugt til at mindes Kristi fødsel. Den hedenske soltilbedelse, som havde så dybe rødder i den romerske kultur, blev erstattet af en af de største højtider blandt de kristne. Julen er nedarvet til os som en taksigelsens og glædens dag – en dag med glæde og fred mellem mennesker. Skønt højtiden har en jordisk oprindelse og betydning, så har

den dog guddommeligt indhold. Den gamle kristne højtid har overlevet gennem århundrederne.

Julens betydning i dag

Hvordan ser man så på julen i dag? Legenden om julemanden, juletræet, julepynt og mistelten og udveksling af gaver er alt sammen udtryk for ånden bag den dag, som vi fejrer; men julens sande ånd stikker meget dybere end dette. Den findes i Frelserens liv, i de principper, som han forkyndte og i hans sonoffer, som er vores store arv.

For mange år siden fremkom Kirkens Første Præsidentskab med denne udtalelse:

»I de sidste dages helliges øjne har julen både en mindeværdig og profetisk betydning – den er en påmindelse om to store og højtidelige begivenheder, som universelt betragtet er de største og mest forunderlige begivenheder i menneskehedens historie. Disse begivenheder var, allerede inden kloden blev dannet, [forudordnet] til at finde sted på den. En af disse var Frelserens komme i tidernes midte, hvor han skulle dø for verdens synder; og den anden er den opstandne og herliggjorte Forlørsers genkomst, når han skal herske på jorden som Kongernes Konge« (»What Christmas Suggests to a Latter-day Saint«, *Millennial Star*, 2. januar 1908, s. 1).

I Paulus' korte brev til galaterne, udtrykte han stor bekymring over deres åbenbare vantro og forkastelse af hans lærdomme om Kristus. Han skrev til dem: »Det er godt at være ivrig for det gode, og det til hver en tid, ikke kun, når jeg er hos jer. Mine børn, som jeg igen må føde med smerte, indtil Kristus har fået skikkelse i jer!« (Gal 4:18-19). Med andre ord skrev Paulus, at han følte smerte og ængstelse, indtil Kristus »fik skikkelse« i dem. Det er en anden måde at sige »i Kristus« på, sådan som Paulus gentagne gange anvendte den vending i sine skrivelser.

Det er muligt for Kristus at fødes i menneskers liv, og når sådan en begivenhed indtræffer, er det menneske »i Kristus« – Kristus har fået »skikkelse« i vedkommende. Det forudsætter, at vi tager Kristus til os og gør ham til en

levende realitet i vores tilværelse. Han er ikke bare en almindelig sandhed eller en historisk kendsgerning, men Frelser for alle mennesker hvor som helst og når som helst. Når vi stræber efter at være kristuslignende, får han »skikkelse« i os; hvis vi lukker op, træder han indenfor; hvis vi søger hans råd, rådgiver han os. Hvis Kristus skal have »skikkelse« i os, skal vi have tro på ham og hans befalinger er ikke en begrænsning for os. Det er derimod det, der gør mennesker frie. Denne Freds Fyrst venter på at

skænke os fred i sindet, hvilket kan gøre hver enkelt af os til et redskab for denne fred.

Den rigtige jul kommer til den, der har taget Kristus ind i sit liv som en motiverende, dynamisk og fornyende kraft. Julens virkelige ånd ligger i Mesterens liv og mission. Jeg vil fortsætte med det, som forfatteren beskrev som julens sande ånd:

»Det er et ønske om at yde ofre for andre, at yde tjeneste og at nære en følelse af broderskab for alle mennesker. Den består af en villighed til at glemme det, man har gjort for andre, og kun huske det, som andre har

gjort for en; at ignorere det, som verden skylder en, og kun tænke på ... ens pligter som ... kan gøres med tiden eller i nærmeste fremtid, mens muligheden for at gøre godt og hjælpe næsten træder i forgrunden – så man ser, at ens medmennesker er lige så gode, som man selv er, og søger at se om bag deres ansigter og ind i hjertet – at skubbe alle sine beklagelser i baggrunden og se sig om efter et sted, hvor man kan så glædens frø og så skynde sig ubemærket videre« (*Improvement Era*, december 1919, s. 155).

Efter at have overvejet julens betydning skrev James Wallingford disse linjer:

Julen er ikke en dag eller en højtid, men en tilstand i hjerte og sind.

Hvis vi elsker vor næste som os selv;

hvis vi i vor rigdom er fattig i ånden, og i vor armod rig på nåde;

Når vi stræber efter at være kristuslignende, får han »skikkelse« i os; hvis vi lukker op, træder han indenfor; hvis vi søger hans råd, rådgiver han os.

hvis vores kærlighed ikke praler, men er langmodig og mild;

hvis vi, når vor broder beder om brød, giver af os selv i stedet;

hvis hver dag gryr med muligheder og slutter med gode gerninger, skønt de måske er små,

så er hver dag Kristi dag, og julen er altid nær.

(I Charles L. Wallis, red, *Words of Life*, 1966, s. 33).

En klog mand har sagt:

»Det mest forbløffende ved juleevangeliet er dets relevans. Det har sin plads i enhver tidsalder og passer til alle sindsstemninger. Det er ikke bare en smuk historie, som engang blev fortalt, men evigt vedkommende. Det er stemmen, der råber i enhver ørken. Det har lige så stor betydning i vor tid, som det havde den nat for længe siden, hvor hyrderne fulgte stjernens lys til Betlehem« (Joseph R. Sizoo, i *Words of Life*, s. 33).

Man har sagt, at julen er børnenes fest; men efterhånden som barndommens drømme svinder og en mere moden forståelse træder i deres sted, bliver Frelserens enkle belæring om,

at »det er saligere at give end at få« (ApG 20:35) en realitet. Udviklingen fra hedensk fest til en kristen højtid til minde om Kristi fødsel i hver enkelts liv er en anden form for modenhed, som kommer til den, der er blevet rørt af Jesu Kristi evangelium.

Find julens sande ånd

Hvis du ønsker at finde julens sande ånd og nyde dens sødme, så lad mig komme med dette forslag. Giv dig tid, midt i denne fortravlede juletid, til at lade dit hjerte søge Gud. Det kan være i en stille stund, og på et stille sted, hvor du kan knæle – alene eller sammen med dine kære – og takke for de goder, som du har modtaget, og bede om, at hans Ånd må dvæle i dig, mens du oprigtigt stræber efter at tjene ham og holde hans bud. Han vil da tage dig ved hånden, og han vil indfri sine løfter.

Jeg ved, at Gud lever. Jeg bærer vidnesbyrd om hans Søns guddommelighed, han, som er denne verdens Frelser, og jeg udtrykker min taknemlighed over den velsignelse, som det er at have den levende Guds profet på jorden i dag. ■

Taget fra en tale holdt på Brigham Young University den 5. december 1972. Sproget moderniseret.

En families vidnesbyrd om tiende

DON L. SEARLE
Kirkens tidsskrifter

Hvad mener Herren egentlig, når han til dem, der betaler tiende, siger: »... jeg åbner himlens vinduer for jer og udøser velsignelse uden mål over jer« (Mal 3:10)? En familie i San Salvador i El Salvador kan af egen erfaring fortælle om de velsignelser, som følger med.

Da José Antonio Salazar og hans hustru Noemí blev medlemmer af Kirken i 1975, gjorde de deres bedste for at undervise deres børn i evangeliet ved både belæring og eksempel. Deres datter Cecelia Noemí voksede op og drog på mission, og bagefter giftede hun sig med en hjemvendt missionær, Luis Ricardo Arbizú. Luis, som også er vokset op i et hjem, hvor der blev undervist i lydighed mod evangeliet, er i dag administrativ koordinator for Kirkens Uddannelsessystem i San Salvador. Luis og Cecelia har to børn, Silvia Noemí på 17 og Luis Ricardo på 10.

José udtrykker taknemlighed for de daglige velsignelser, som han anser som en følge af, at de betaler en ærlig tiende. »Vi har haft brød på bordet hver eneste dag,« siger han. »Vi har ikke manglet noget.« Han er taknemlig for deres sundhed. Han taler om velsignelserne ved og muligheden for at virke som tempeltjener, mens han og hans hustru boede i Los Angeles i Californien. »Hvad mere kan jeg forlange af ham? Hvad mere?«

Hans hustru Noemí siger, at ikke alene har de aldrig manglet noget, men de har også haft midler til og mulighed for at hjælpe andre. Hun mener, at åndelige muligheder udspringer af efterlevelse af tiendeloven og andre befalinger. »Det har været en velsignelse for mig, at jeg altid har haft en kaldelse i Kirken.«

Svigersønnen Luis Arbizú kan huske, at hans mor havde en lille butik, hvor hun solgte

færdiglavede måltider. Da hun holdt op med at sælge sine varer om søndagen, efter at hun blev medlem af Kirken, hjalp Herren hende ved at sørge for, at hun stadig tjente det samme. Da Luis og Cecelia blev gift, havde han en meget lille indtægt. Men kort efter han blev kaldet til at tjene i stavspræsidentskabet, tredobledes hans løn, og hans hustru kunne sige sit job op og blive hjemmegående.

Cecelia bemærker, at når Herren siger, at han vil åbne himlens vinduer, så tænker de fleste på materielle velsignelser. »De største behov er ikke materielle, men åndelige,« siger hun. Blandt hendes families velsignelser er dette: »Vore børn er lydige.«

Luis Ricardo siger, at som følge af, at de betaler tiende, har familien aldrig manglet noget. Han er taknemlig for sine forældre, som er eksempler på lydighed.

Silvia siger, at takket være lydighed mod tiendeloven og andre befalinger, »har jeg oplevet velsignelser i mine studier. Jeg mener, at mit vidnesbyrd er vokset meget«. Lydighed, forklarer hun, »har hjulpet mig til at bære stærke vidnesbyrd om Jesus Kristus, og det vil styrke mit kommende hjem«. ■

TI PROCENT PLUS HELE HJERTET

**BETAL DIN TIENDE AF ET VILLIGT HJERTE,
IKKE BLOT AF DIN LOMME
(SE L&P 64:34).**

EN PROFETS LIV

Vuggen

Sharon i Vermont

Sharon i staten Vermont kan meget passende kaldes Jesu Kristi gengivne evangeliums vugge, for det var her, at Joseph Smith junior blev født den 23. december 1805. Som det femte barn af Joseph Smith senior og Lucy Mack Smith fik Joseph junior omsorg og kærlighed, mens han langsomt voksede i rollen som profet for »tidernes fylde« (Ef 1:10).

Joseph senior og Lucy nedstammede begge fra New England-familier. I perioden mellem 1796 og 1816 flyttede de flere gange rundt i Vermont og New Hampshire, hvor 10 af deres 11 børn blev født.

I West Lebanon i New Hampshire blev de ramt af en tyfusedemi. Den syvårige Joseph junior (yderst til højre) pådrog sig en alvorlig betændelse i sit venstre ben. Da to operationer havde slået fejl, syntes amputation at være den eneste løsning, men Lucy

insisterede på, at lægerne skulle gøre endnu et forsøg. Den tredje operation gik ud på at fjerne en del af knoglen med tænger. Joseph måtte udholde svære smerter, men operationen lykkedes.

Da høsten var slået fejl tre år i træk, flyttede familien Smith til

Palmyra i staten New York i 1816. De få tilbageværende tegn på familiens Smiths tid i Sharon i Vermont omfatter bl.a. en stenbro, som familiens medlemmer byggede (indsat til højre), og en sten fra ildstedet i den oprindelige hytte (indsat herover).

Ved hundredårsjubilæet for profetens fødsel indviede præsident Joseph F. Smith (1838-1918) mindehytten (indsat til venstre), som blev benyttet som besøgscenter, og en granitobelisk (i baggrunden). Obeliskens er 11,7 meter høj (38,5 fod) – hvilket er en fod for hvert af profetens leveår. ■

BAGGRUND: FOTO: WELDEN C. ANDERSEN; DETALIE FRA BRØDER JOSEPH AF DAVID LINDSLEY; INDSAT TIL VENSTRE: FOTO MÅ IKKE KOPIERES; INDSAT HEROVER: FOTO: WELDEN C. ANDERSEN; JOSEPH SMITH SOM DRENG AF THEODORE S. GORCA

Præsident Brigham Young (1801-1877) sagde:
»Herren holdt øje med [Joseph Smith] og hans fader og hans faders fader og deres forfædre helt tilbage til ... Adam. Han har holdt øje med den familie og det blod, som har løbet fra dets kilde til denne mands fødsel. Han blev forudordnet i evigheden til at præsidere over denne sidste uddeling.«¹

Joseph Smith lærte meget af sine forfædre og af sin opvækst i New England, som f.eks. hårdt arbejde, hengivenhed mod Gud og fædrelandskærlighed. Dette stamtræ fortæller dig lidt mere om hans forfædre.²

NOTER

1. *Kirkens præsidenteres lærdomme: Brigham Young*, 1997, s. 96.
2. Disse oplysninger stammer fra *Kirkens historie i tidernes fylde*, 2000, s. 15-27.
3. Lucy Mack Smith, *History of Joseph Smith*, red. Preston Nibley, 1958, s. 182.
4. Citeret i Richard Lloyd Anderson, *Joseph Smith's New England Heritage*, 1971, s. 112.
5. Se John Henry Evans, *Joseph Smith: An American Prophet*, 1989, s. 23-24; se også s. 19-30.

1 Robert Smith

Robert var profetens tiptipoldefar. Han forlod England som teenager og rejste til Amerika. Han ankom til Boston i 1638.

2 Mary French

Profetens tiptipoldemor. Mary fødte ti børn. Hun og hendes mand boede i Topsfield i Massachusetts det meste af deres liv.

3 Samuel Smith senior

Samuel blev født som søn af Robert og Mary i 1666. Han blev omtalt som en »gentleman« i Topsfield bys annaler.

4 Rebecca Curtis

Rebecca fik ni børn. Hendes første søn var Samuel junior.

5 Samuel Smith junior

Samuel var kendt vidt og bredt som en god kristen, en fremtrædende borger og en tro støtte af den amerikanske uafhængighedskrig.

6 Priscilla Gould

Priscilla døde, da hun havde født fem børn. Efter hendes død giftede Samuel sig med hendes kusine, som tog sig af Priscillas børn.

9 Joseph Smith senior

Joseph var et godt menneske, som troede på Gud. Han traf sin kommende hustru Lucy i hendes brors forretning i Tunbridge i Vermont, og de blev gift i 1796. Flere gange drømte Joseph drømme, som forberedte ham på evangeliets komme og på at støtte sin søn i dennes kaldelse. Lucy sagde, at han var »den mest hengivne ægtefælle og den kærligste far, som en familie nogensinde har været velsignet med«.³

Han var en af de første, der blev døbt, da evangeliet blev gengivet, og han blev Kirkens første patriark i denne uddeling.

8 Mary Duty

Mary fik 11 børn. Sammen med sin mand flyttede hun fra Massachusetts til Vermont i deres søgen efter god agerjord. På sine gamle dage fik Mary et stærkt vidnesbyrd om, at hendes barnebarn var profet. I 1836 rejste Mary til Kirtland for at være sammen med de hellige. Hun døde ti dage efter sin ankomst.

Joseph Smiths

7 Asael Smith

Asael, der blev født i 1744, var profetens farfar. Han blev valgt til mange tillidsposter i løbet af de 30 år, hvor han boede i Tunbridge i staten Vermont, og han blev kendt for sit trofaste virke i lokalsamfundet. Han troede på en kærlig Gud og et liv efter døden. Han havde også et vidnesbyrd om Frelseren. Asael forudsagde, at »Gud ville lade en gren af hans familie blive til gavn for menneskeheden«.⁴

På sine gamle dage læste Asael Mormons Bog. Da han døde sidst i 1830, vidste han, at Mormons Bog var sand, og at hans barnebarn var profet.

10 Lucy Mack

Da Lucy var omkring 19 år, kom hun til den konklusion, at Kristi kirke ikke længere var på jorden. Engang da Lucy var meget syg, bønfuldt hun Herren om at skåne hendes liv, og hun lovede ham, at hun til gengæld ville tjene ham, så godt hun kunne. Hun hørte en stemme, der trøstede hende, og hun vedblev med at søge efter et trossamfund, som kunne føre hende nærmere Gud. Joseph Smith junior var hendes femte barn, og det evangelium, som han gengav, var svaret på hendes bønner. Hendes børn omfattede et unavgivent barn, som døde kort efter fødslen, og derefter Alvin, Hyrum, Sophronia, Joseph, Samuel, Ephraim, William, Catherine, Don Carlos og Lucy.

Joseph Smith junior

Profeten Joseph blev født den 23. december 1805 som det femte af elleve børn. Joseph blev gift med Emma Hale i 1827. De fik 12 børn, deriblandt to adoptivbørn. Han blev myrdet den 27. juni 1844. »Han har efterladt sig en berømmelse og et navn, som ikke kan udslættes. Han var stor i livet og stor i døden i Guds og Guds folks øjne« (L&P 135:3).

15 John Mack

John var Joseph Smiths tipoldefar. Han var 16, da han forlod Inverness i Skotland og ankom til New England i 1669.

16 Sarah Bagley

Sarah og hendes mand tilbragte meget af deres liv i Lyme i Connecticut. De fik 12 børn.⁵

13 Ebenezer Mack

Ebenezer var Johns og Sarahs ottende barn. Han og hans familie boede på Macks ejendom, men de havde meget trange kår der.

14 Hannah Huntley

Hannah blev gift med Ebenezer, da han var 30.

11 Solomon Mack

Solomon, der blev født i 1732, var kun fire år gammel, da han kom ud at tjene på en nabogård. Han arbejdede der, indtil han var 21. Derefter deltog han i krigen mod franskmændene og indianerne, og han blev senere bl.a. handelsmand, ejendomsmægler, skipper og landmand. Han kom ud for mange ulykker i løbet af sit liv. Blandt andet blev han ramt af et faldende træ. Senere læste han Bibelen og blev omvendt til et liv i tjeneste og hengivenhed mod Gud.

Solomon døde et par måneder efter, at Joseph modtog sit første syn.

12 Lydia Gates

Lydia var skolelærerinde. Hun giftede sig med Solomon i 1759 og lærte sine otte børn, og formentlig også sin mand, at læse og skrive og underviste dem om religion.

stamtræ

Spørgsmål & svar

»Min ven siger, at han ville være interesseret i at blive medlem af Kirken, hvis han bare ikke behøvede at tro på Joseph Smiths historie. Hvad skal jeg svare ham?»

L I A H O N A

Hvad ville Kirken være uden Joseph Smith? Ville vi have præstedømmet eller en profet i dag? Ville vi have Mormons Bog, templer, evige familier, nutidig åbenbaring eller en forståelse af Guddommens natur?

Det lyder som om, din ven holder af Kirken og tror på noget af det, den står for. Mind ham om, at hvis han tror på, at Kirken er god og kommer fra Gud, så må Joseph Smith være kaldet af Gud. Uden profeten Joseph havde vi ikke haft Kirken og dens velsignelser.

Forstår din ven frafaldet og behovet for en genoprettelse af Kirken, præstedømmet og Jesu Kristi evangelium? Forstår han, at Kirken altid ledes af profeter, som Moses og Abraham? I så fald kan du bære vidnesbyrd om, at Joseph Smith var den profet, om hvem Herren har sagt: »Ham vil jeg give magt til at åbenbare mit ord« (2 Nephi 3:11) og til at føre Kirken »ud af dunkelhed og mørke,

Når evangeliet er på jorden, ledes Kirken af en profet. Joseph Smith var den første profet i de sidste dage.

Mange velsignelser udspringer af Joseph Smiths indsats: Han oversatte Mormons Bog, han modtog de åbenbaringer, som findes i Lære og Pagter, og præstedømmet blev gengivet gennem ham.

Når vi tror på, at disse velsignelser kom fra Gud, hjælper det os til at vide, at Joseph Smith var kaldet af Gud.

Bær vidnesbyrd for din ven og bed ham om at læse Mormons Bog og Joseph Smiths historie og bede for at få at vide, om det er sandt.

den eneste sande og levende kirke« (L&P 1:30).

Et andet bevis på Joseph Smiths guddommelige kaldelse er Mormons Bog. Når din ven læser i den, bør han bede og spørge: »Har Joseph Smith skrevet Mormons Bog, eller oversatte han den ved Guds kraft?« Herren har sagt, at han gav Joseph Smith »kraft til at oversætte Mormons Bog« (L&P 1:29). Hvis Mormons Bog er sand, så var Joseph Smith en sand profet.

Din vens vidnesbyrd kan blive styrket af at høre andres vidnesbyrd. Du kan indbyde ham til at mødes med missionærerne, hvis han ikke allerede har gjort det. Din ven kan læse Joseph Smiths eget vidnesbyrd i Joseph Smith – Historie (i Den Kostelige Perle). Disse vidnesbyrd kan indbyde Ånden til at bekræfte sandheden af Joseph Smiths oplevelse for din ven.

Endelig kan du opfordre din ven til at bede i tro, sådan som Joseph Smith gjorde. Når han oprigtigt søger sandheden, vil Ånden bekræfte den for ham.

LÆSERNE

Jeg mener, at vores kirke eksisterer på grund af Joseph Smith og han fantastiske åbenbaring, hvor han så Gud Faderen og hans Søn Jesus Kristus. Bed for din ven, så hans hjerte kan blive blødgjort. Fortæl ham, at han skal bede af hele sit hjerte. Gud vil høre ham og besvare hans bøn.

Katlyn Birdwell, 19, Naches Menighed i Selah Stav i Washington

De, der bliver medlemmer af denne kirke, må have et stærkt vidnesbyrd om Joseph Smiths virke. Vi må forstå, at Jesu Kristi evangelium blev gengivet gennem profeten Joseph, og at Kirkens sandhed hviler på hans første syn. Jeg vil foreslå dig at hjælpe din ven ved at bære vidnesbyrd for ham om Joseph Smith og være et godt eksempel på kærlighed og venskab.

Anna Lavrentjeva, 18,
Skt. Petersborg Tsentralnij Menighed i
Skt. Petersborg Distrikt i Rusland

Joseph Smiths mission er en af grundstenene i vores vidnesbyrd som medlemmer af Kirken, fordi evangeliets gengivelse fandt sted gennem ham. Hvis hans historie er falsk, så er vores kirke også falsk. Men hvis hans beretning på den anden side er sand, så medfører det også, at vores kirke og dens lærdomme er sande. En undersøger skal derfor først anerkende Joseph Smiths historie som sand, inden han kan blive medlem af Kirken.

Christina E. Baliao, 21, Baguio University Menighed i Baguio Stav i Filippinerne

Gud benyttede en nutidig profet til at gengive Kristi evangelium. Ved at gøre det har han atter vist os, at han er den samme i dag, i morgen og for evigt.

Andreas Stokholm Baxter, 17, Ballerup Menighed i Københavns Stav

Prøv at bære vidnesbyrd om, at Joseph Smiths beretning er sand. Det vil forbløffe dig, hvor stærk en virkning et vidnesbyrd kan have på dine venner. Bed din ven om at læse Joseph Smith – Historie og derefter spørge Gud, om det er sandt. Og hvis din ven tror på, at Mormons Bog er Guds ord, så må Joseph Smiths beretning jo også være sand. Joseph Smith må have oversat Mormons Bog ved Guds kraft. Hvis din ven tror på, at Kirkens andre lærdomme er sande, så må den overbevisning betyde, at Joseph Smiths beretning er sand.

Jordi Hunt, 13, Sugar City 3. Menighed i Sugar City Stav i Idaho

Det er umuligt at tro på, at denne kirke er den sande kirke uden at have et vidnesbyrd om det første syn, genoprettelsen af den sande kirke og Joseph Smiths kaldelse som Guds

profet. Hvis nogen tvivler på det, kan vedkommende bede til Gud, og så vil han besvare deres bøn, sådan som han har lovet i Jakobs Brev 1:5 og Moroni 10:3-5.

Ældste Javier Pulido, 21, Fort Lauderdale Mission i Florida

Vores tro på det gengivne evangelium bygger på, at Joseph Smiths første syn har fundet sted. Uden Joseph Smith ville vi ikke have Mormons Bog, og vi ville heller ikke have Kirken, for det var gennem ham, at Herren genoprettede Kirken. Hvis din ven ikke tror på det og ikke har et vidnesbyrd om det, så bør han bede om det.

Fabiola Erlacher, 15, Linz-Urfahr Menighed i Salzburg Stav i Østrig

»Ti erklærer meget ligefremt, at Gud, vor Fader, og hans Søn, Herren Jesus Kristus, viste sig personligt for drengen Joseph Smith ...

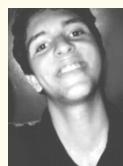
... Hele vores styrke hviler på troværdigheden af denne åbenbaring. Enten skete det, eller også skete det ikke. Hvis det ikke skete, så er dette værk et bedrag. Hvis det skete, er det det vigtigste og mest vidunderlige under himlen.«

Præsident Gordon B. Hinckley, »Det vidunderlige grundlag for vores tro«, Liahona, november 2002, s. 80.

Bær vidnesbyrd om Joseph Smith over for din ven. Fortæl din ven, at han selv skal læse beretningen og bede om det. Han får et svar, ligesom Joseph Smith gjorde.

Rebecca Burk, 16, Globe 1. Menighed i Globe Stav i Arizona

Jesu Kristi evangeliums gengivelse gennem profeten Joseph Smith er kronen på vores religion. Uden det ville den nødvendige myndighed til at organisere Kristi kirke

ikke findes på jorden. Gud ændrer sig ikke. Han har altid kaldet profeter og vil fortsat kalde dem, så hans hensigter kan blive ført ud i livet.

Stephan Cerqueira Levita, 18, Ilhéus Centro Menighed i Itabuna Stav i Brasilien

Liahonas og læsernes svar er ment som en hjælp og vejledning og er ikke en officiel udtalelse om Kirkens lære.

HVAD MENER DU?

Unge læsere: Send jeres svar sammen med navn, fødselsdato, adresse, menighed og stav og et foto (samt jeres forældres tilladelse til, at fotoet bliver trykt i bladet) til:

Questions & Answers 1/06

50 E. North Temple St., Floor 24

Salt Lake City, UT 84150-3220, USA

Eller send det i en e-mail til:

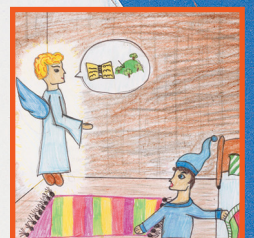
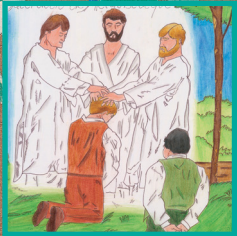
cur-liahona-imag@ldschurch.org

Svar inden den 15. januar 2006.

SPØRGSMÅL

»Mine forældre er skilt, og nogle gange føles det, som om vi ikke er en rigtig SDH-familie, fordi vi ikke er beseglet i templet. Jeg er begyndt at føle mig uden for i kirken. Hvad skal jeg stille op med den følelse?« ■

Lille Liahona

Et julebudskab fra Det Første Præsidentskab
til verdens børn

En *glædens* tid

Julen er en vidunderlig tid på året. Det er en tid, hvor vi ikke alene fejrer Frelserens fødsel, men også hans liv og eksempel. Han viste os, hvordan vi bør leve, og hvordan vi kan finde glæde, uanset hvordan vore omstændigheder måtte være. Han er den evige Faders Søn.

Når vi følger ham og hjælper andre, sådan som han gjorde – ved at tjene vores familie og kære, ved at opsøge de syge eller sultne eller frysende eller venneløse – så vil julens glade ånd fylde vores hjerte. Så vil denne jul og alle følgende jule blive fyldt med håb og kærlighed. ●

BAGGRUND © PHOTOSPIN UD COMSTOCK, INC.; TIL HØJRE - MODELFOTO: JOHN LUKE

JEG ER TAKNEMLIG FOR MEGET

»Og dersom du holder dem og holder ud indtil enden, skal du have evigt liv, hvad der er den største af alle Guds gaver« (L&P 14:7).

MARGARET S. LIFFERTH

Førsterådgiver i Primarys hovedpræsidentskab

Har du nogensinde modtaget en særlig gave, som gjorde dig rigtig glad? Hvordan viste du din taknemlighed?

I år har vi lært om en vidunderlig gave, som vor himmelske Fader har givet sine børn. Han gav os sin Søn og frelsesplanen.

Kan du huske disse vers fra »Jeg vil følge Guds plan« (Børnenes sangbog, s. 86)?

Mit liv er en gave, mit liv har en plan.

Mit liv har et formål, fra Himlen det kom.

*Jeg valgte at gå til det hjem, jeg bar på jord,
og søge Guds lys her hvor kærlighed bor.*

Vor himmelske Faders plan omfatter mange gaver. Vi modtager en krop og fødes ind i en familie. Med handlefrihedens gave kan vi vælge mellem godt og ondt. Takket være vores Frelser skal vi opstå, og hvis vi har valgt det gode, modtager vi det evige livs gave. Vi er velsignet med profeter, åbenbaring, bøn, skrifterne, præstedømmet, pagter og templets velsignelser.

Hvordan viser vi vor himmelske Fader, at vi er taknemlige for disse gaver? Kan du huske den næste del af sangen?

Jeg vil følge Guds plan med mig.

Jeg vil be' til min kærlige Gud,

og jeg holde vil hans bud,

da vil Gud beskytte mig her ...

Vi takker vor himmelske Fader i vore bønner og med vores adfærd. Og når vi viser vores taknemlighed –

og jeg vil bli' lyk'lig på jord

og i mit himmelhjem.

Velsignelsesgaveæske

Mal en lille æske eller en kuvert, så den ligner en indpakket gave. Klip derefter figurerne på side L4 ud. På hjemmefigurerne skriver du de velsignelser, som du modtager fra din familie. På stjernefigurerne skriver du de velsignelser, som du modtager fra Frelseren. På tempelfigurerne skriver du de velsignelser, som du modtager ved at være medlem af Kirken. Tænk på andre velsignelser, som du kan skrive på gavefigurerne. Læg alle figurerne i æsken eller kuverten. Ved en familieaften kan I udveksle figurer og tale om de gaver, vi modtager fra vor himmelske Fader.

Bemærk: Hvis du ikke vil fjerne siderne fra bladet, kan denne aktivitet kopieres, tegnes af eller printes ud fra Internettet på www.lds.org. Hvis du vil have den på engelsk, klikker du på »Gospel Library«. Hvis du vil have den på andre sprog, klikker du på verdenskortet.

Forslag til fællestid

1. I år har vi lært om frelsesplanen og dens mange velsignelser. Oprems de principper og deres medfølgende velsignelser, som er blevet gennemgået i månedernes løb. Mind børnene om, at børn over hele verden følger frelsesplanen. Hvis du har mulighed for det, kan du invitere en hjemvendt missionær til at fortælle om en oplevelse med børn, der efterlevede evangeliet med glæde. Del børnene op i grupper på fem-seks børn og anbring hver gruppe i en rundkreds. Leg »Husk dine velsignelser«. Det første barn siger: »Jeg er taknemlig for ___«. Det næste barn siger: »Jeg er taknemlig for (og gentager det første barns svar, hvorefter barnet tilføjer sit eget svar)«. Og sådan fortsætter man. Del papirstjerner ud og lad børnene tegne en velsignelse. Prik hul i en af spidserne på hver stjerne og før en tråd igennem bullet. Lad børnene vise deres stjernejulepynt til deres familie.

2. Fortæl historien om Frelserens fødsel ved at opdele Primary i to grupper. Giv dem følgende henvisninger – Gruppe 1: Helaman 14:1-7; 3 Nephi 1:4-21; Gruppe 2: Luk 2:1-17. Vælg et barn fra hver gruppe, som læser skriftstedsbenvisningerne op, mens de andre børn agerer historien. Lad Gruppe 1 fremføre historien om lamaniten Samuel. Lad Gruppe 2 fremføre et krybbeopil. ●

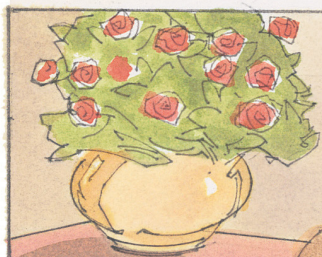

FRA PRÆSIDENT DAVID O. MCKAYS LIV

Musikkens gave

Familien McKay elskede musik og lærte at spille forskellige instrumenter. Præsident McKays søn Lawrence var en fremragende violinist.

Sikke en smuk melodi.

Mange år senere, da Lawrence var blevet ægtemand og far, solgte han violinen for at kunne forsørge sin familie.

Mildred og jeg har brug for penge, far, men jeg var ked af at give afkald på min violin! Jeg fandt ofte trøst i at spille på den, når jeg var langt hjemmefra.

Præsident McKay tøvede ikke med at løse problemet.

Jeg forstår, at min søn for nylig har solgt Dem denne violin. Jeg er kommet for at købe den tilbage – Jeg værdsætter den for meget til at se den forlade vores familie.

Præsident McKay skrev et digt om, hvor meget han værdsatte sin søns musikalske talent, og om de minder, som han havde om de stunder, hvor de spillede sammen. Nogle måneder senere sendte han violinen og digtet med posten.

Da Lawrence genkendte sin elskede violin, trillede tårerne ned ad hans kinder. Han spillede alle sine yndlingsmelodier til langt ud på natten og svor, at han aldrig mere ville skille sig af med sin fars dyrebare gave.

Omskrevet efter David Lawrence McKay, My Father, David O. McKay, 1989, s. 182-183.

En adventskrans

Elise Black

Instruktioner

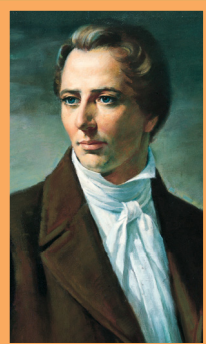
Tæg siderne L8-L9 og L16 ud af bladet og lim dem på tykt karton. Klip de nummererede billeder, adventskransen og sprækkerne, som er tegnet op med tykke, sorte streger, ud. Prik hul i toppen af adventskransen og sæt et stykke snor eller bånd

igennem, så den kan hænges op. Den 1. december finder du det nummererede billede, som svarer til den dato. Læs dagens aktivitet på flappen og udfør den i løbet af dagen. Når du har fuldført aktiviteten, anbringer du flappen i den sprække i kransen, som har samme nummer. Anbring det, så man kan se billedet.

Bemærk: Hvis du ikke vil fjerne siderne fra bladet, kan denne aktivitet kopieres, tegnes af eller printes ud fra Internettet på www.lds.org. Hvis du vil have den på engelsk, klikker du på »Gospel Library«. Hvis du vil have den på andre sprog, klikker du på verdenskortet.

Vigtige steder i profeten Joseph Smiths liv

BRITNEY SCHETSELAAR
Kirkens tidsskrifter

1805 – Sharon i Vermont

Joseph Smith blev født i Sharon i Vermont den 23. december 1805 – dagen før juleaften! Han boede på en gård sammen med sin far Joseph Smith senior, sin mor Lucy Mack Smith og sine brødre og søstre.

1816 – Palmyra i New York

Josephs familie flyttede til Palmyra i 1816, da Joseph var 10 år gammel. Mens Joseph voksede op, blev han interesseret i religion. Som fjorten-årig besluttede han at spørge Gud,

hvilken kirke han skulle tilslutte sig. Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus, viste sig for ham og sagde, at han ikke måtte slutte sig til nogen af kirkerne. I 1823, da Joseph var 17 år, besøgte englen Moroni ham og sagde, at der lå en gammel optegnelse gemt i nærheden af hans hjem.

1825 – Harmony i Pennsylvania

I 1825 hyrede Josiah Stowell Joseph til at arbejde for sig i

Harmony i Pennsylvania. Der traf han Emma Hale, og de blev gift den 18. januar 1827. Efter at være flyttet tilbage til Palmyra og have modtaget guldpladerne vendte Joseph og Emma tilbage til Harmony, hvor Joseph oversatte Mormons Bog. Den 15. maj 1829 blev Joseph og

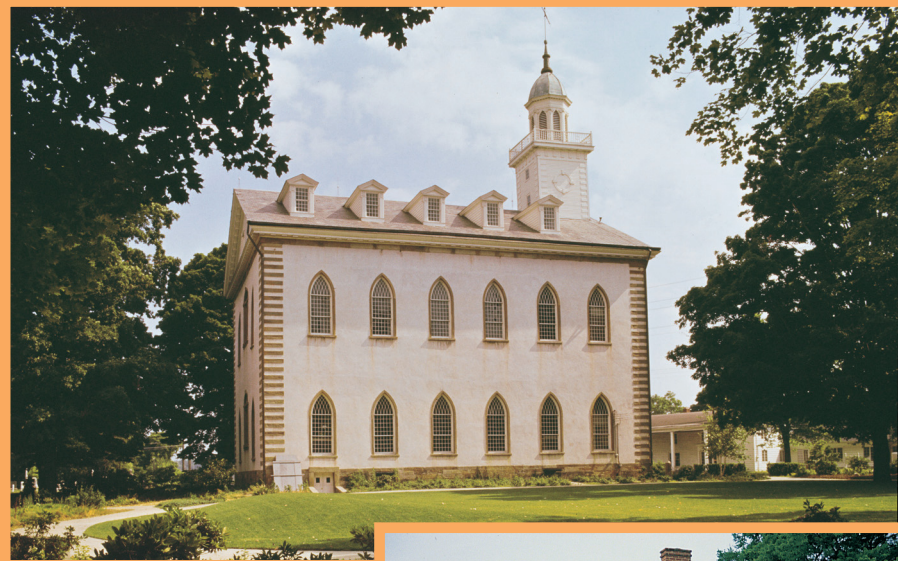
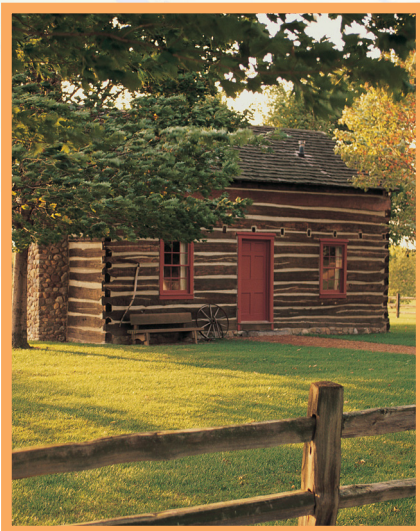
Oliver Cowdery døbt ved bredden af Susquehannafloden, og de blev ordineret til Det Aronske Præstedømme af Johannes Døber. Senere modtog de, et andet sted ved Susquehannafloden, Det Melkisedekske Præstedømme fra Peter, Jakob og Johannes.

1830 – Fayette i New York

Den 6. april 1830 samledes omkring 50 mennesker i Peter Whitmer seniors hjem i Fayette i staten New York for at organisere Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellig. Joseph Smith og Oliver Cowdery blev opretholdt som Kirkens ældster.

1831 – Kirtland i Ohio

I februar 1831 flyttede Joseph og hans familie med de hellige til Kirtland i staten Ohio. De hellige byggede hér det første tempel i de sidste dage og indviede det i marts 1836. En tid boede Emma og Joseph hos Newell K. Whitney og hans familie i Whitneys butik. De

hellige oplevede mange mirakler i Kirtland, men til sidst tvang forfølgelser dem til at flytte.

1838 – Far West i Missouri

Joseph flyttede til staten Missouri i foråret 1838. Far West fungerede som Kirkens hovedsæde. Der blev lagt en hjørnesten til et tempel, men de hellige blev fordrevet af pøblen, inden de kunne bygge tempel.

1839 – Nauvoo i Illinois

Kirken opkøbte et sumpområde nær Mississippifloden i foråret 1839. Der byggede de en by og kaldte den Nauvoo. De byggede også et tempel. Joseph anførte Nauvoos milits, og han og Emma drev en butik i et lille rødstenshus, hvor mange vigtige begivenheder fandt sted.

1844 – Carthage i Illinois

Joseph Smith og hans bror Hyrum blev anholdt på falske anklager og fængslet i Carthage i staten Illinois. Den

27. juni 1844, mens Joseph og Hyrum ventede på at komme for retten, angreb en pøbelskare det fængsel, hvor de sad fanget. Da Hyrum blev skudt, løb Joseph hen til vinduet. Han råbte: »O Herre, min Gud!« da han blev myrdet og faldt ud af vinduet. Joseph var 38 år gammel. Han og hans bror blev begravet i Nauvoo. ●

Nigeriansk jul

» ... for fremtiden vil jeg kalde jer venner« (L&P 84:77).

LORI MORTENSEN

Bygget over en oplevelse, som forfatteren og hendes venner har haft

Mandag den 11. oktober

Kære bedstemor og bedstefar (Ups! Jeg mener, ældste og søster Wall. Jeg bliver ved med at glemme det!)

Hvad synes I om at være i Nigeria? Mor har vist mig, hvor det er på kortet. Det er meget langt væk! Men, jeg er glad for, at I kom på mission. I har altid sagt, at I vil tjene der, hvor Herren vil sende jer hen. Kan I huske det? Men jeg ville nu ønske, at I ikke var så langt væk.

Kærlig hilsen,

Vera

Mandag den 1. november

Kære Vera.

Ja, Nigeria er langt væk fra, hvor du bor, men vi er glade for at være her. Folk er så varme og kærlige, og vor himmelske Fader har velsignet os meget.

I søndags blev fire børn bekræftet. Vi holdt mødet i en lille kirkebygning med betongulv, og Ånden var meget stærk. Det var så smukt!

Kærlig hilsen,

Ældste og søster Wall

P.S. Vi elsker primarybørnene så højt, at vi gerne vil give dem en særlig julegave. Har du nogle forslag?

Mandag den 22. november
Kære ældste og søster Wall. (Nå, nu huskede jeg det!)

Jeg har alle tiders idé til en julegave! Og jeg har endda talt med mor og primarypræsidenten om det. Men jeg vil ikke fortælle jer, hvad det er, for jeg ved, at I elsker overraskelser. (Kan du huske, da mor overraskede dig med en fødselsdagsfest, bedstemor? Du så så sjov ud!) Jeg vil give jer et fingerpeg. Det begynder med T, og vi sender det om et par uger.

Kærlig hilsen,
Vera

P.S. Kan I gætte, hvad det er?

Fredag den 3. december

Kære Vera.

Hvad kan det mon være? Bedstefar og jeg har tænkt over, hvad det kan være, som I sender til primarybørnene. Vi glæder os til at se det!

Der er mange ting, som begynder med T i Afrika – som f.eks. tamsvin, tropefugle og træhytter! Men jeg tror ikke, at det er den overraskelse, du taler om.

Kærlig hilsen,
Søster Wall

Mandag den 13. december

Kære Vera.

Dalu og glædelig jul! Dalu betyder »tak« på igbo (et sprog, som tales her i Nigeria). T står for »tegninger«, ikke?

Alle primarybørnene her blev glade for de juletegninger, som du og dine venner har tegnet til dem til jeres primaryaktivitet.

Vi ville ønske, at du kunne have set dem! Alle børnene smilede og lo og sagde, at det var dejligt at høre fra primaryvenner så

langt borte,
som elsker
Jesus, ligesom
de gør.

Tak for din
julegave. Den
var bare

toppen! (Det
begynder jo også
med T!)

Kærlig hilsen,
Ældste og søster Wall
P.S. De nigerianske primarybørn kan
også lide at sende overraskelser!

»Jeg elsker denne kirkes mennesker i alle aldre, af alle racer og fra mange nationer. Jeg elsker børnene. De er meget ens verden over ... Hvor er I dog dejlige, hvor end I er, I dyrebare børn.«

Præsident Gordon B. Hinckley, »Dette er Mesterens værk«, Stjernen, juli 1995, s. 70.

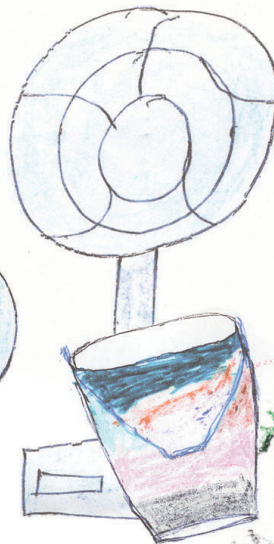
Fredag den 31. december

Kære ældste og søster Wall.
Sig dalu til primarybørnene i Nigeria for deres tegninger! Alle børnene i min Primary var vilde med dem! Vi kunne især godt lide tegningerne af palmer, vifter og kurve.
Kærlig hilsen,

Vera

P.S. Selvom jeg stadig savner jer, så virker Nigeria ikke så langt væk mere, efter at vi sendte jer den særlige gave til jeres primarybørn! ●

Lori Mortensen er medlem af Cameron Park Menighed i El Dorado Stav i Californien.

Lær ældste Dieter F. Uchtdorf at kende

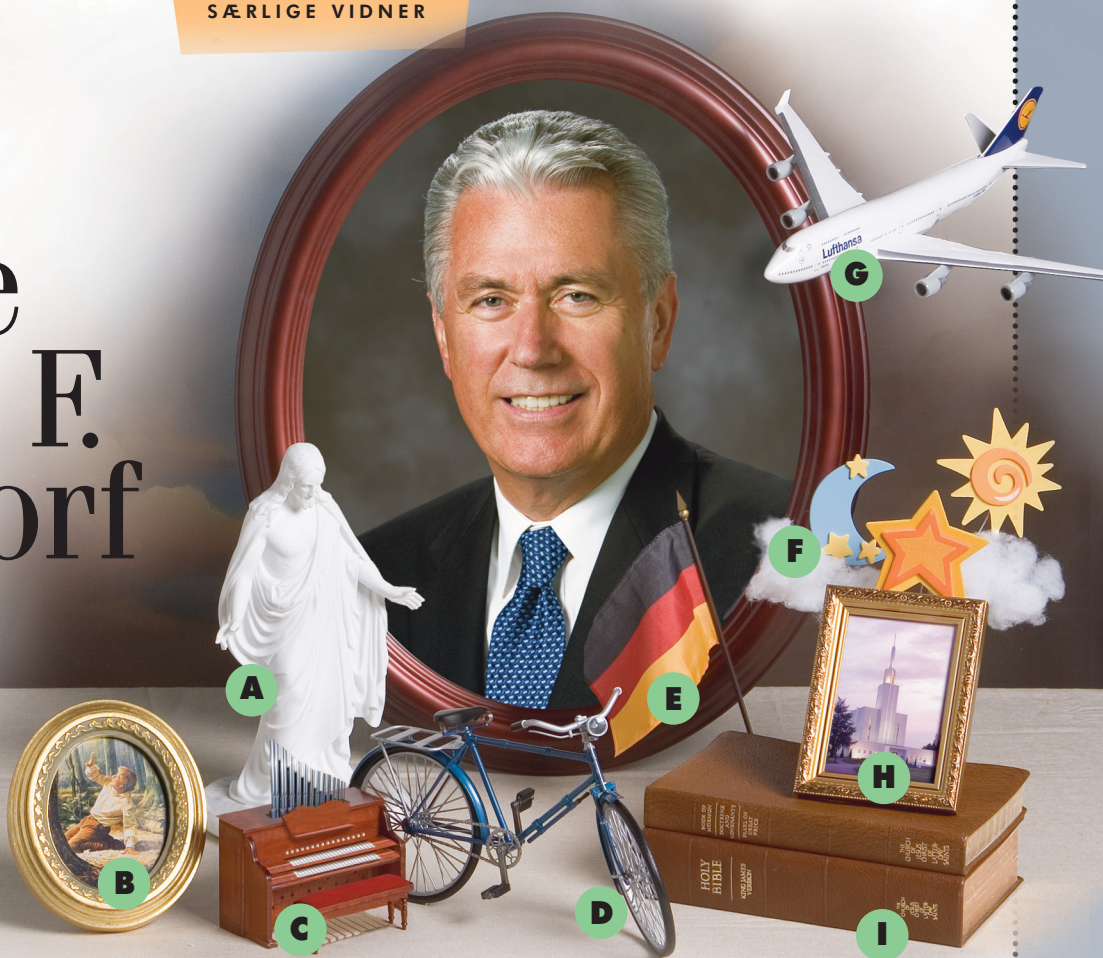
Du kan lære ældste Dieter F. Uchtdorf fra De Tolv

Apostles Kvorum bedre at kende, hvis du forbinder billederne herover med ledetrådene nedenfor.

- ___ 1. Ældste Uchtdorf er født i dette land.
- ___ 2. Han er den første apostel, der er blevet kaldet i mere end 50 år, som ikke er født i USA, men han siger, at han ikke er kaldet til at repræsentere en bestemt gruppe mennesker. Ligesom alle andre apostle repræsenterer han denne fuldkomne mand.
- ___ 3. Som barn arbejdede han hårdt i familiens firma og trak en vasketøjsvogn bag en af disse.
- ___ 4. Da han voksede op i en krigshæret by, hvor husene var bombet til ruiner, fandt han trøst i at læse og lære af disse. Et af hans yndlingsvers var Romerne 8:31: »Er Gud for os, hvem kan da være imod os?« Han siger: »Det gav mig trøst og opmuntring, for den gang så fremtiden dystert ud.«
- ___ 5. Den kirkebygning, som han kom i som barn, havde et mosaikvindue, som skildrede denne begivenhed. Når lyset skinnede gennem glasset, tænkte han på sit vidnesbyrd og udviklede en større taknemlighed for Joseph Smith.

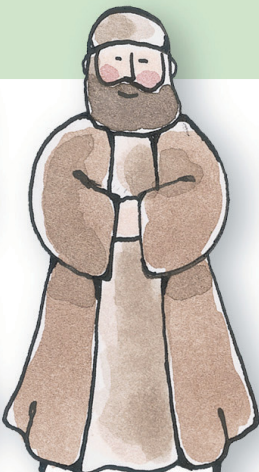
- ___ 6. En af hans kaldelser som barn var at pumpe dette instrument, så menigheden kunne synge.
- ___ 7. Han blev gift med Harriet Reich, og de blev besejlet her i december 1962. De har to børn.
- ___ 8. I 35 år betjente han sådan et. Han blev senere chefpilot og seniorvicedirektør for flydrift hos et luftfartsselskab.
- ___ 9. Han blev aldrig træt af at kigge ud af ruden på disse, når han fløj. Han siger også: »Jeg kunne se skønheden i de forskellige lande med deres forskellige kulturer. Jeg ved, fordi jeg har besøgt disse forskellige lande og mødt folk og set Kirken dér, at evangeliet er for alle mennesker, uanset hvilket land man bor i, eller hvilke traditioner man har. Det er Jesu Kristi evangelium.«

Tilpasset fra »Ældste Dieter F. Uchtdorf fra De Halvfjerds«, Liahona, april 1999, s. L2-L4; »Ældste Dieter F. Uchtdorf«, Liahona, november 2004, s. 125-126.

20 Tegn en tegning af en begivenhed i profeten Joseph Smiths liv.

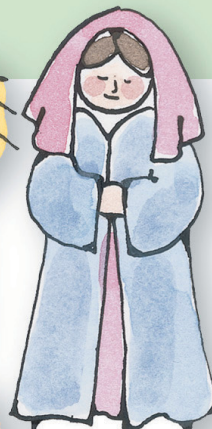
22 Lad en anden få lov til at komme først.

19 Læs om Joseph Smith (s. L10-L11) sammen med din familie.

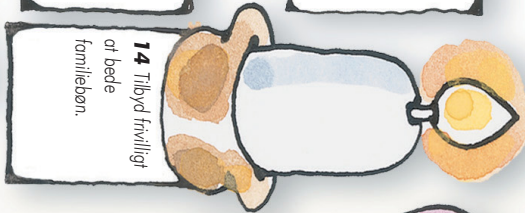
24 Læs Luk 2:1-20 sammen med din familie.

23 Tænk på profeten Joseph Smith, der blev født for 200 år siden i dag.

21 Udfør fællestidsaktiviteten (s. L4-L5) sammen med din familie.

14 Tilbyd frivilligt arbejde for familiebøn.

17 Ryd op på dit værelse.

6 Giv alle i familien et kram.

5 Udfør en pligt i hjemmet uden at blive bedt om det.

15 Nævn en møde, hvorpå du kan følge Frelseren.

7 Læs »Nigeriansk jule« (s. L12-L14) sammen med din familie.

4 Tak din primarylærer.

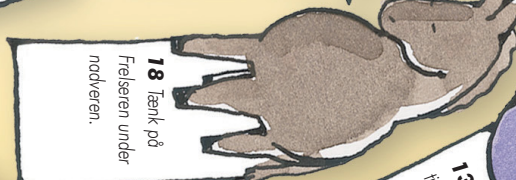
16 Læs julebudskaftet fra Det Første Præsidentskab (s. L2-L3).

8 Tegn en juletegning og giv den til en eller anden.

3 Besøg en, som er ensom eller syg.

18 Tænk på Frelseren under nacheren.

11 Tak din biskop eller grenspræsident.

13 Nævn tre ting, som du er taknemlig for.

1 Hjælp nogen i din familie uden at sige det.

2 Vælg det rette hele dagen.

9 Send en e-mail, ring eller besøg bedsteforældre eller søsøgninge.

12 Syng din yndlingsjulesolme.

10 Overrask din nabo med en gave.

Angående denne aktivitet og de tilhørende instruktioner, se siderne L8-L9.

Glæd jer over Jesu Kristi forsoning

Udvælg bønssomt de skriftsteder og lærdomme, som bedst møder behovet hos de søstre, som du

besøger. Fortæl om dine egne oplevelser og bær vidnesbyrd.

Lad dem, du underviser, gøre det samme.

Profeten Joseph Smith: »Vor religions grundlæggende princip er apostlenes og profeternes vidnesbyrd angående Jesus Kristus, nemlig at han døde, blev begravet og opstod igen på tredjedagen og opsteg til himlen; alt andet, som vedrører vores religion, er blot tillæg til dette« (*History of the Church*, 3:30).

Hvordan skal vi glæde os over forsoningen?

Rom 5:10-11: »For mens vi endnu var hans fjender, blev vi forliget med Gud, ved at hans søn døde; så skal vi så meget mere, når vi er forliget med Gud, frelses, ved at han lever. Og ikke alene det, vi har også vores stolthed i Gud ved vor Herre Jesus Kristus; ved ham har vi nu fået forligelsen.«

Præsident Heber J. Grant (1856-1945): »Jeg glæder mig over at vide, at Jesus er verdens Forløser, vores storebror, og at hans navn, og kun hans navn, er det eneste under himlen, hvorved vi kan opnå frelse og komme tilbage og bo hos vor himmelske Fader, vor Frelser og vore kære, som er gået forud for os« (*Kirkens*

præsidenters lærdomme: Heber J. Grant, 2003, s. 221).

Ældste Neal A. Maxwell (1926-2004) fra De Tolv Apostles Kvorum:

»Jesu herlige forsoning er den vigtigste handling i hele menneskeheden historie! Den tilvejebringer opstandelse for alle og gør det muligt for os at omvende os og blive tilgivet ... Det vil sige, at man ændrer sine tanker og siden sin adfærd, indtil vi helt har vendt os fra vores synd ... Omvendelse er derfor en fortsat proces, i løbet af hvilken vi alle er nødt til at trække på forsoningen for at opnå virkelig lindring, virkelig tilgivelse og virkelig fremgang ... Nu er det op til os ... at gøre krav på den store forsonings velsignelser« (»Vidnesbyrd om den store og herlige forsoning«, *Liabona*, april 2002, s. 7-8, 13).

Hvordan kan vi gøre krav på forsoningens velsignelser?

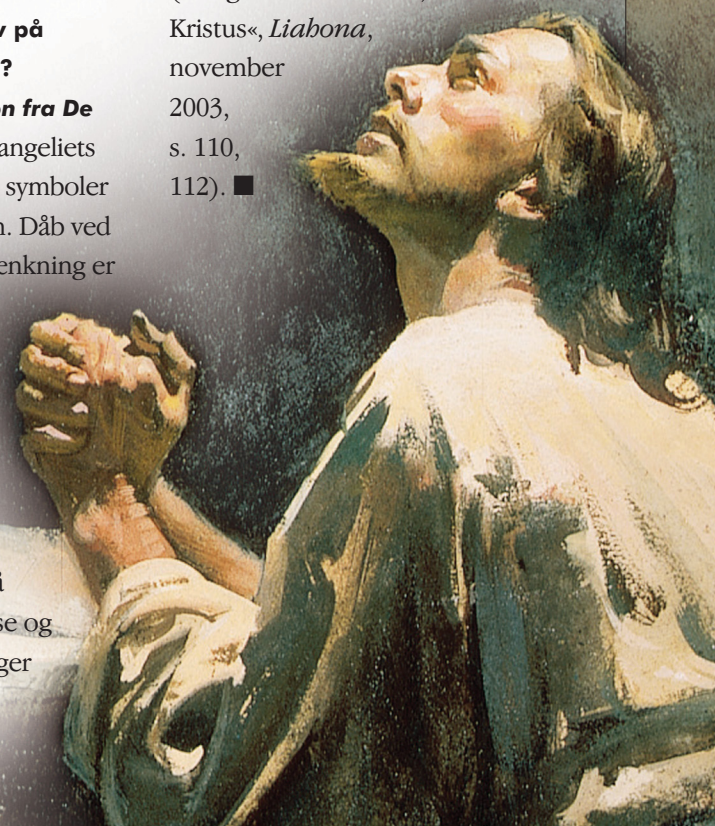
Ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum: »Evangeliets væsentligste ordinancer er symboler på forsoningen. Dåb ved nedsænkning er

symbol på Forløserens død, begravelse og opstandelse. Når vi modtager

nadveren fornyer vi vores dåbspagt, og samtidig fornyer vi vores erindring om Frelserens brudte kød og om det blod, som han udgød for os. Templets ordinancer symboliserer vores forsoning med Herren og besegler familier til hinanden for evigt. Lydighed mod de hellige pagter, som vi indgår i templet, bereder os på evigt liv« (»Forsoningen«, *Liabona*, januar 1997, s. 35).

Anne C. Pingree, andenrådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab: »Det er en ubetinget nødvendighed at have Kristus som midtpunkt i vores liv. I disse »hårde tider« har vi virkelig behov for ham! Han er vores kilde til styrke og trykthed. Han er lys. Han er liv. Hans fred »overgår al forstand«. Som vor personlige Frelser og Forløser inviterer han os med udstrakte arme én efter én til at »komme til ham« ... Jeg vidner om, at han *altid* er til stede. Hans barmhjertige, kærlige arme er udstrakt« (»Vælg I derfor Herren, Kristus«, *Liabona*, november 2003, s. 110, 112). ■

Velsignelserne ved en mission i *livets sensommer*

Seniormissionærer skaber velsignelser for sig selv og de mennesker, som de tjener – og også for deres børn og børnebørn derhjemme.

Velsign bedstemor og bedstefar

Mark Crane

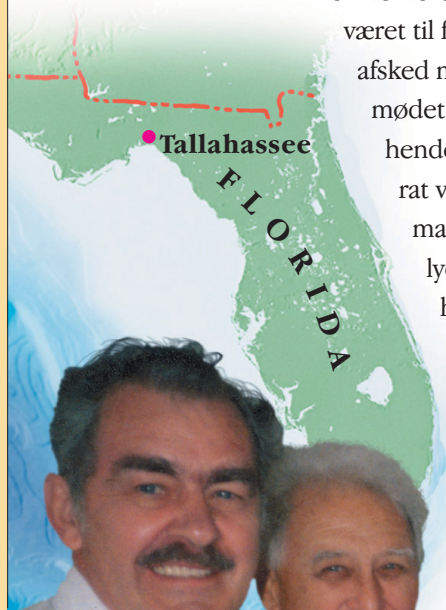
Det begyndte med det første brev, vi modtog fra min mor. Hun og min far var helt nye missionærer i Tallahassee Missionen i Florida. Hun fortalte om en konference, som de havde været til for nylig. Da alle tog afsked med hinanden efter mødet, opdagede hun, at hendes missionærkammerat var væk. Hun hørte mandelatter og fulgte lyden til et klasselokale, hvor hun pludselig befandt sig midt i en »benbrydnings«

konkurrence, som min far havde organiseret. »Jeg nåede lige frem i tide,« skrev hun, »til at se en 20-årig ældste slynge din far tværs gennem lokalet.« Dermed forsvandt min frygt for, at en mission skulle forvandle far til en alvorlig, ældre herre.

Da jeg læste det brev, begyndte jeg at erfare glæderne og velsignelserne ved at være søn af missionærforældre. Da jeg som ung tjente som missionær, forstod jeg til en vis grad, at min familie nød de breve, som jeg skrev til dem. Men i den noget selvcentrerede alder forstod jeg ikke, hvor ivrig min familie var for, at jeg skulle have fremgang, eller hvor mange bønner og bekymringer de investerede i min mission.

Nu var rollerne byttet om. Jeg opdagede til min behagelige overraskelse, at jeg dagligt bladede posten igennem for at se efter nyt fra missionsmarken, og jeg slugte hver en sætning, de skrev. Jeg bemærkede også, at vores familiebønner fik fornyet inderlighed. Vores børn sagde ikke længere den almindelige frase: »Velsign missionærerne.« De bad mere præcist: »Velsign bedstemor og bedstefar på deres mission.«

Ældste og søster Crane (til højre) med et kommende medlem og en lokalmisionær (til venstre), som deltog i hans omvendelse.

Da mine forældre blev kaldet på deres første mission, var de begge midt i halvtredserne og endnu ikke pensioneret. Men landbrugets årstidsbestemte arbejde gjorde det muligt for dem at tilbringe vinteren i Herrens tjeneste. Så deres missionskaldelse lød på seks måneder. Det halve år syntes at fare forbi.

Det var en kæmpeoverraskelse at se dem, da de kom hjem. Mine forældre var blevet styrkede. De samme forandringer, som de fleste forældre bemærker hos deres unge missionærsønner og -døtre, sås også hos mor og far. Den mest tydelige forandring var, at de summede af energi. Begejstring er en forbløffende livseliksir. De så yngre ud og opførte sig også sådan. Min mor ignorerede nogle af de kroniske helbredsproblemer, som havde hæmmet hende i årevis. Og måske var det noget jeg bildte mig ind, men mine forældre virkede mere forelskede i hinanden. I en stille stund, som jeg altid vil værdsætte, fortalte min mor mig om en lejlighed, hvor min far havde forkyndt evangeliet med stor kraft. Med kærlighed og beundring i stemmen sagde hun: »Din far er en fantastisk mand.« Jeg bemærkede også, at de havde haft det sjovt på deres mission. Enhver samtale om deres mission var krydret med hyppig og vedvarende latter.

Og mine forældre tjente ikke bare én mission. Den følgende vinter vendte de tilbage til Florida. I de følgende år tjente de otte yderligere halvårsmissioner, ti i alt. De gik glip af mange begivenheder i familien – fødsler, navngivelser af børn, dåb, ti gange Thanksgiving og ti juleaftener – og intet af det syntes at være et offer. De velsignelser, som de fik i stedet, var store.

Hvor er jeg dog taknemlig for forældre, som har vist mig et eksempel. Vi stræber efter at undervise vore børn om forpligtelsen til at forkynde evangeliet. Intet gør den undervisning mere levende end kærlige bedsteforældre, som forsøger pensionisttilværelsens bekvemmeligheder for i stedet at tjene Herren. Det eksempel har stor indflydelse på hele familien.

For nogle år siden tjente vores ældste søn Matt som missionær i Californien, mens mine forældre tjente i Virginia. Jeg lagde mærke til, at Matt aldrig skrev hjem og beklagede sig over, hvor hårdt det er at være missionær.

Det kan jeg takke hans bedsteforældre for. Hvordan kan en ung ældste, som er fysisk på toppen, beklage sig, når hans bedstemor – som er sidst i tresserne og døjer med lungeproblemer, rygsmerter og utallige allergier – banker på dørene i en anden stat?

Mine forældres mission har vist mig, at tanken om, at når barnet er vokset op, så er forældrenes arbejde forbi, er helt forkert. Selv om min barndoms opdragelse var vidunderlig, så mener jeg, at den bedste opdragelse, som mine forældre har givet mig, har fundet sted, efter at jeg er blevet voksen. Og skønt de har været med til at døbe og genaktivere mange mennesker, har deres vigtigste virke været for deres egne børnebørn.

Mine forældres breve har rummet utallige evangeliske lektioner. Beretninger om deres virke i en menighed i den indre by i Washington D.C.; deres vandringer ned i Grand Canyons slugter for at undervise undersøgere; deres virke blandt fattige, enlige mødre, velhavende vekselerer, fiskere, pottemagere, landmænd, narkomaner, alkoholikere, præster, politifolk og ældre mennesker – Findes der nogen bedre måde at fortælle børnebørnene om sjæles værdi på?

Det største, som mine forældre har gjort for deres efterkommere, er at overlade dem i Herrens varetægt og tage imod kaldet til at tjene ham som missionærer. ■

Mark Crane er medlem af Morgan 9. Menighed i Morgan Stav i Utah.

Et vidunderligt gensyn

Ejnar Iversen

Min hustru, Martha, og jeg blev kaldet fra vores hjem i Canada til at tjene i Den Danske Mission. Efter to uger med spænding og undervisning på missionærskolen i Provo i Utah og en lang flyvetur fra Salt Lake City, ankom vi til København den 22. juni 1999.

Hvis ældste og søster Iversen ikke var taget på mission, var de gået glip af et vidunderligt gensyn med en kær ven.

Præsident og søster Rasmussen, vores missionspræsident og hans hustru, tog imod os i lufthavnen og sørgede for os de næste to dage. Vi fik så overdraget en bil og blev bedt om at bosætte os i Aabenraa og hjælpe Sønderborg Menighed med missionering og genaktivering.

Ved nadvermødet den første søndag hilste vi på medlemmerne og præsenterede os. Da jeg trykkede en midaldrende herres hånd, sagde jeg: »Jeg hedder Einar Iversen.« Han svarede: »Jeg hedder Bent Bisgaard.« Vi så på hinanden og kunne knap tro vore egne øjne. Det var den samme Bent Bisgaard, som var blevet medlem af Kirken 32 år tidligere, da han boede hos os i Canada. Han sagde, at han boede i Fredericia og havde fået til opgave at tale i vores menighed den dag. Hvor var det dog et vidunderligt gensyn – mere end blot et tilfælde. Vi følte, at vor himmelske Fader havde sendt ham for at byde os velkommen.

I 1967 var Bent kommet til British Columbia i Canada, hvor jeg arbejdede på arbejdsformidlingen. Han søgte arbejde og et sted at bo. Jeg fandt arbejde til ham, og Martha og jeg blev enige om, at vi havde plads til endnu en logerende. Vi havde allerede to, hvoraf den ene var Svend Hansen, som var et stærkt medlem af Kirken.

Svend udfordrede hurtigt Bent til at læse Mormons Bog, og Bent gjorde det i den hensigt at finde fejl i den. Men da han ikke fandt nogle, besluttede han sig til at blive døbt. Han var den første, der blev døbt i vores nye stavscenter.

Kort efter vendte Bent tilbage til Danmark, og vi var bange for, at han skulle miste kontakten med Kirken. Men han opsøgte Kirken i Danmark, og tilfældigvis var det fastesøndag. Han sad nede bagest i Kirken og passede sig selv, da han blev bedt om at bære sit vidnesbyrd, noget, han aldrig før havde prøvet, hverken på engelsk eller dansk. Han havde mest lyst til bare at forsvinde, men i stedet rejste han sig og fortalte, hvordan Svend Hansen havde udfordret ham til at læse Mormons Bog. Så snart han nævnte Svends navn, så folk forbløffet på ham. Efter mødet spurgte Svends mange venner, hvordan han havde det.

Pludselig havde Bent mange nye venner, og han følte sig straks hjemme. Han har siden arbejdet med de unge i mange år og har tjent i højrådet i Århus Stav.

Martha og jeg er glade for at have kendt Bent og Svend i de mange år. Og hvis vi ikke havde tjent som missionærægtepar, ville vi aldrig have oplevet dette vidunderlige gensyn. ■

Einar Iversen er medlem af Chilliwack Menighed i Abbotsford Stav i British Columbia.

Helede hjerter og slægtsforskning Brunhilde Gehrmann

Skønt vi bor på østkysten af Queensland i Australien, er vi tyskere. Min mand, Siegfried, er født i Danzig, og jeg er født i det, der i dag er den tjekkiske republik. Da vi overvejede at tage på mission, havde vi en del bekymringer. Vores familie voksede hele tiden. Adskillelsen ville tage hårdt på os. Vores lille hus kunne ikke fremlejes, og vi havde også økonomiske problemer. Vi drøftede situationen og de forskellige fordele og ulemper. Men til sidst knælede vi og bad vor himmelske Fader om vejledning. Derefter virkede det meget lettere. Vi havde begge en god fornemmelse af vished om, at vi skulle tage på mission.

I den ansøgning, som biskoppen gav os, kunne vi anføre det land, som vi gerne ville tjene i. Det var selvfølgelig Tyskland. Og skønt det syntes meget tvivlsomt, at vi ville blive sendt om på den anden side af kloden, så vidste vor

himmelske Fader præcis, hvad vi havde brug for. Vi blev bedt om at tjene en tempelmission i Freiberg i Tyskland. Jeg var begejstret, fordi jeg stadig forstår og taler en smule tjekkisk. Jeg vidste, at medlemmer fra Østeuropa ofte besøger templet i Freiberg.

Vi begyndte vores mission den 25. februar 1992. Vores tempelpræsident var Jiří Šnederfler, og hans hustru, Olga, var tempelpræsidentinde. De var pragtfulde mennesker – altid kærlige og imødekommende.

Vi havde kun gode oplevelser i Freiberg. Alle var hjælpsomme og venlige. Vi arbejdede hårdt, og vi var en stor familie af tempeltjenere, som elskede hinanden. Vi har stadig kontakt med mange af dem.

Højdepunktet på vores mission var et besøg af de første medlemmer fra Ukraine. Vi havde forberedt os godt. Missionspræsidentens hustru kunne tale russisk, og jeg havde endda lært dele af en af ordningerne på russisk. Disse medlemmer nærrede stor ærbødighed for Herrens hus. Når de kom og gik, bukkede de ydmygt. De var så glade

for at kunne modtage deres begavelse, og mange græd af glæde og havde slet ikke lyst til at forlade templet igen.

De polske medlemmer kom tit til templet, og til at begynde med var min mand nervøs for at skulle møde dem. Hans bedstemor havde sultet i en lejr i Polen efter anden verdenskrig. Men ved at møde disse brødre og søstre og tilbede Gud sammen med dem, blev min mand følelsesmæssigt helet. Det var en stor velsignelse, der kom som følge af vores mission.

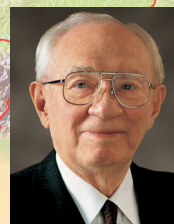
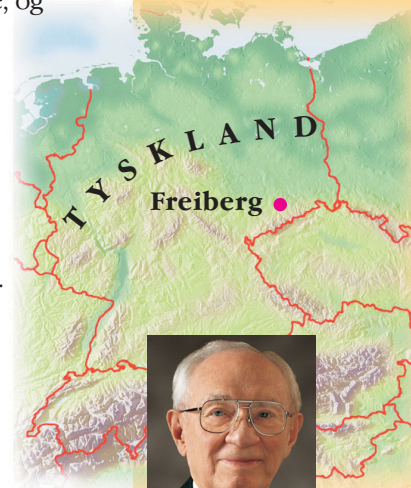
Min store velsignelse var at lære en tjekkisk søster ved navn Marie Smidova at kende. Med hendes hjælp var jeg i stand til at begynde at udføre min slægtsforskning. Kirken havde ingen mikrofilm fra det område, som jeg skulle bruge, og jeg kunne ikke nok tjekkisk til at skrive og bede tjekkiye embedsfolk om oplysninger. Søster Smidova har hjulpet mig meget, og det er jeg dybt taknemlig for.

Da vi vendte hjem efter halvandet år, blev vi forbavsede over at se, hvordan vores økonomi var blevet sundere. Vores lille hus ventede på os, og vores børn havde forberedt en dejlig velkomst. Et år senere rejste vi til Sydney i Australien for at tjene en étårig tempelmission der.

Vi er taknemlige for de oplevelser, som vores virke har bragt os. Vi vil minde alle ældre ægtepar om præsident Spencer W. Kimballs (1895-1985) ord: »Gør det nu!« ■

Brunhilde Gebrmann er medlem af Kawana Waters Menighed i Nambour Stav i Australien.

Ældste og søster Gebrmann har tjent tempelmissioner i både Tyskland og Australien.

TIL KIRKENS BISKOPPER

»Der er et konstant behov for flere missionærægtepar. De udfører et vidunderligt arbejde overalt i verden. I [ledere] behøver ikke at vente på, at ægtepar skal melde sig frivilligt. De ofre, som er forbundet med at tjene Herren på fuld tid, vil rigt velsigne ægteparrene, deres familier og de mennesker, som de tjener.«

Præsident Gordon B. Hinckley, »Råd til biskopperne«, Det verdensomspændende lederskabstræningsmøde, den 19. juni 2004, s. 26-27.

STYRK FAMILIEN

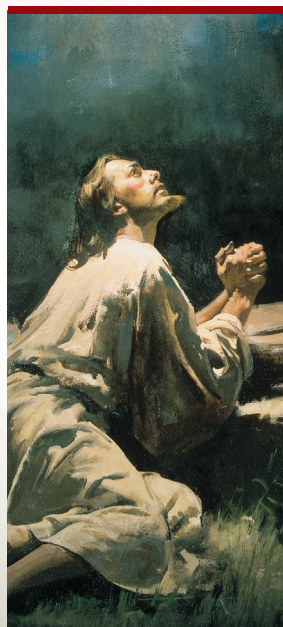
TILPAS JER OMSTÆNDIGHEDERNE

Den sidste artikel i en serie, som giver hjælp til dit studium af »Familien: En proklamation til verden«.

»Fædre og mødre er forpligtet til at hjælpe hinanden som jævnbyrdige partnere. Uarbejdsdygtighed, dødsfald eller andre omstændigheder kan nødvendiggøre individuelle tilpasninger. Den øvrige familie bør hjælpe til, når der er behov herfor.«¹

Mindre ideelt

I en ideel verden ville alle voksne være lykkeligt gift, alle ægteskaber ville være velsignet med børn, og alle familiemedlemmer ville være sunde, lydige og hjælpsomme mod hinanden. Men livet er sjældent ideelt. Ethvert menneske møder modgang, og ingen families rejse gennem dette liv er fuldstændig

problemfri. Uden trængsler, svagheder, sygdom og død kunne vi ikke lære de lektier, vi er sendt herved for at lære. Præsident Spencer W. Kimball (1895-1985) har forklaret: »Hvis vi betragter jordelivet som den eneste eksistens, så er smerte, sorg, fiasko og et kort liv en katastrofe. Men hvis vi betragter livet som noget evigt, der strækker sig tilbage til en førjordisk fortid og fremad mod en evig fremtid efter døden, så kan alle hændelser ses i det rette perspektiv.«²

Skiftende ansvar

Sygdom, handicap, død, skilsmisse og andre hæmmende faktorer kan skabe

udfordringer. I sådanne tilfælde kan »individuelle tilpasninger« af rollerne være nødvendige. En far kan blive nødt til at påtage sig yderligere ansvar for husholdningen og børneopdragelsen, eller en mor, som har været hjemmegående, kan blive nødt til at søge ud på arbejdsmarkedet. Selv børn kan blive nødt til at påtage sig nye ansvar.

Når der indtræffer foruroligende begivenheder, kan det blive nødvendigt for andre slægtninge at træde til. Denne støtte kan være alt fra at yde økonomisk bistand til at afsætte tid til at passe børn, hjælpe med huslige pligter eller pleje en syg eller handicappet slægtning. Omfanget af den øvrige families indsats afhænger af omstændighederne og familiens behov.

Selv uden alvorlig modgang kan fjernere familiemedlemmer udgøre et væsentligt netværk. Ældste L. Tom Perry fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt: »At bygge en grundvold, som er stærk nok til at understøtte en familie i vore vanskelige tider kræver en stor indsats af os alle – både far, mor, bror, søster, bedstemor, bedstefar, tanter, onkler, fætre, kusiner og så videre. Enhver må bidrage med energi og en indsats for at hamre pæle ned i evangeliets klippegrund, indtil grundvolden er stærk nok til at kunne holde i evighederne.«³

Modgang

Du undrer dig måske over, hvorfor din familie må udholde modgang og de hindringer, som den medfører. Svaret og trøsten kan findes i evangeliets evige perspektiv. Apostlen Paulus forkyndte, at vore »lette trængsler her i tiden bringer os i overmål en evig vægt af herlighed« (2 Kor 4:17). Hvordan er det muligt?

Ældste Merrill J. Bateman fra De Halvfjerds' Præsidium påpeger: »Trængsler og prøvelser kan antage mange former: En af vore kæres død, et ægteskab, som er vanskeligere end ventet, intet ægteskab, en skilsmisse, et barn, der fødes med et handicap, barnløshed, arbejdsløshed, forældre, som begår fejl, en søn eller datter, som kommer på

Uden et evigt perspektiv er der ikke nogen meningsfyldt forklaring på de trængsler, som vi møder i dette liv.

afveje, sygdom. Listen er endeløs. Hvorfor har Gud gjort plads til skuffelser, smerte, lidelser og død i sin plan? Er modgang nødvendig for at kunne skabe et Kristus-centreret liv, for at få Guds billede prentet i vores bevidsthed?

En forståelse af frelsesplanen, af den jordiske tilværelse, jordelivet og livet efter døden giver os perspektiv ... Modgang, skuffelser, smerte, lidelse og død er nødvendige for at værne om handlefriheden og give åndelig udvikling (se 2 Nephi 11). Hvis livet på den anden side kun bestod af vores jordiske tilværelse, så var modgang uforståelig ... Uden et evigt perspektiv er der

ingen meningsfuld forklaring på menneskers umenneskelighed mod hinanden eller på jordskælv, oversvømmelser eller handicappede børn.

Vi bør huske på, at det var Satan, som ønskede en jord uden skuffelser, uden prøvelser, uden modgang og uden herlighed, undtagen til ham selv.«⁴

Helbredelse gennem forsoningen

Selv om jordelivet skal være en prøve for os, så står vi ikke uden guddommelig hjælp. Ældste Ricahrd G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt: »Det er vigtigt at forstå, at hans lindring kan betyde at blive helbredt, eller at få sine byrder lettet, eller endog at komme til en erkendelse af, at det betaler sig tålmodigt at holde ud til enden ...

Erkend, at visse udfordringer i livet ikke kan løses her på jorden ... Herren ønsker, at du skal lære, hvordan du kan blive helbredt, når det er hans vilje, samt at lære dig, hvordan du kan opnå styrke til at leve med din udfordring, når han ønsker, at den skal være et middel til vækst ...

Når du føler, at du ikke kan klare mere, så læg for en tid dine udfordringer for hans fødder ... Herren vil yde hjælp ved guddommelig kraft, hvis du søger udfrielse i ydmyghed og i tro på Jesus Kristus.⁵ ■

NOTER

1. »Familien: En proklamation til verden«, *Liabona*, oktober 2004, s. 49.
2. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, 1982, s. 38-39.
3. »Født af retskafne forældre«, *Stjernen*, aprilkonferencen, 1985, s. 21.
4. »Et Kristuscentreret liv«, *Liabona*, december 1999, s. 20.
5. »At blive helbredt«, *Liabona*, maj 1994, s. 7-8.

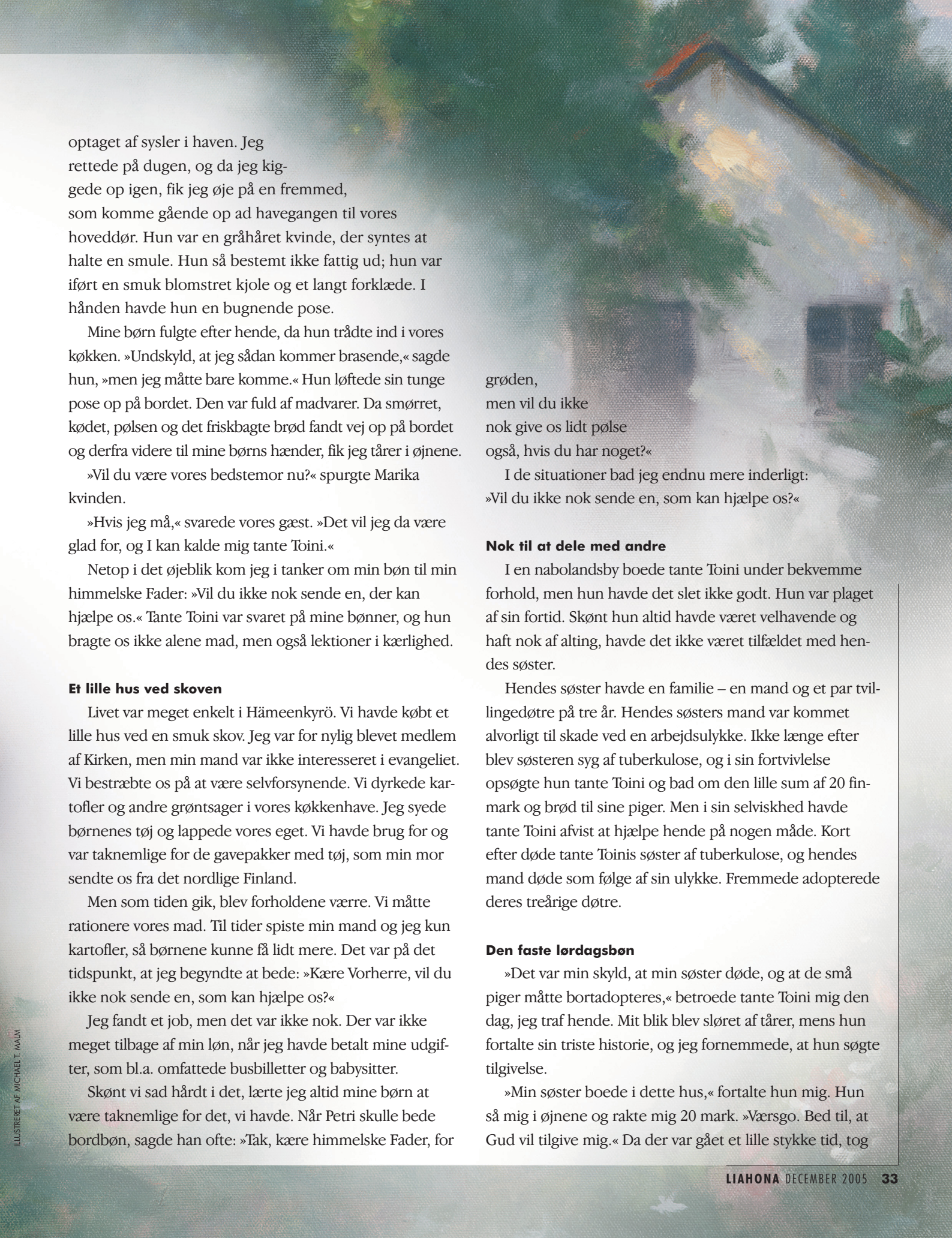
En pose mad og 20 mark

*Vores familie var sulten, men var
damen, der bragte os mad, også i
nød?*

MAIJA-KAARINA MÄKINEN

Mens jeg lagde den tyndslidte, men rene
dug på bordet, kiggede jeg ud af vin-
duet. Min mand og jeg og vores to børn
boede i den lille landsby Hämeenkyrö i Finland i
1960erne. Jeg kunne se min fireårige datter

Marika og min treårige søn Petri lege
med vores hund ude på vores lille
plæne. Min mand var

optaget af sysler i haven. Jeg rettede på dugen, og da jeg kiggede op igen, fik jeg øje på en fremmed, som komme gående op ad havegangen til vores hoveddør. Hun var en gråhåret kvinde, der syntes at halte en smule. Hun så bestemt ikke fattig ud; hun var iført en smuk blomstret kjole og et langt forklæde. I hånden havde hun en bugnende pose.

Mine børn fulgte efter hende, da hun trådte ind i vores køkken. »Undskyld, at jeg sådan kommer brasende,« sagde hun, »men jeg måtte bare komme.« Hun løftede sin tunge pose op på bordet. Den var fuld af madvarer. Da smørret, kødet, pølsen og det friskbagte brød fandt vej op på bordet og derfra videre til mine børns hænder, fik jeg tårer i øjnene.

»Vil du være vores bedstemor nu?« spurgte Marika kvinden.

»Hvis jeg må,« svarede vores gæst. »Det vil jeg da være glad for, og I kan kalde mig tante Toini.«

Netop i det øjeblik kom jeg i tanker om min bøn til min himmelske Fader: »Vil du ikke nok sende en, der kan hjælpe os.« Tante Toini var svaret på mine bønner, og hun bragte os ikke alene mad, men også lektioner i kærlighed.

Et lille hus ved skoven

Livet var meget enkelt i Hämeenkyrö. Vi havde købt et lille hus ved en smuk skov. Jeg var for nylig blevet medlem af Kirken, men min mand var ikke interesseret i evangeliet. Vi bestræbte os på at være selvforsynende. Vi dyrkede kartofler og andre grøntsager i vores køkkenhave. Jeg syede børnenes tøj og lappede vores eget. Vi havde brug for og var taknemlige for de gavepakker med tøj, som min mor sendte os fra det nordlige Finland.

Men som tiden gik, blev forholdene værre. Vi måtte rationere vores mad. Til tider spiste min mand og jeg kun kartofler, så børnene kunne få lidt mere. Det var på det tidspunkt, at jeg begyndte at bede: »Kære Vorherre, vil du ikke nok sende en, som kan hjælpe os?«

Jeg fandt et job, men det var ikke nok. Der var ikke meget tilbage af min løn, når jeg havde betalt mine udgifter, som bl.a. omfattede busbilletter og babysitter.

Skønt vi sad hårdt i det, lærte jeg altid mine børn at være taknemlige for det, vi havde. Når Petri skulle bede bordbøn, sagde han ofte: »Tåk, kære himmelske Fader, for

grøden, men vil du ikke nok give os lidt pølse også, hvis du har noget?«

I de situationer bad jeg endnu mere inderligt: »Vil du ikke nok sende en, som kan hjælpe os?«

Nok til at dele med andre

I en nabolandsby boede tante Toini under bekvemme forhold, men hun havde det slet ikke godt. Hun var plaget af sin fortid. Skønt hun altid havde været velhavende og haft nok af alting, havde det ikke været tilfældet med hendes søster.

Hendes søster havde en familie – en mand og et par tvillingedøtre på tre år. Hendes søsters mand var kommet alvorligt til skade ved en arbejdsulykke. Ikke længe efter blev søsteren syg af tuberkulose, og i sin fortvivlelse opsøgte hun tante Toini og bad om den lille sum af 20 finmark og brød til sine piger. Men i sin selvskhed havde tante Toini afvist at hjælpe hende på nogen måde. Kort efter døde tante Toinis søster af tuberkulose, og hendes mand døde som følge af sin ulykke. Fremmede adopterede deres treårige døtre.

Den faste lørdagsbøn

»Det var min skyld, at min søster døde, og at de små piger måtte bortadopteres,« betroede tante Toini mig den dag, jeg traf hende. Mit blik blev sløret af tårer, mens hun fortalte sin triste historie, og jeg fornemmede, at hun søgte tilgivelse.

»Min søster boede i dette hus,« fortalte hun mig. Hun så mig i øjnene og rakte mig 20 mark. »Værsgo. Bed til, at Gud vil tilgive mig.« Da der var gået et lille stykke tid, tog

hun sig sammen, rejste sig og sagde: »Nå, lad os så komme i gang. Jeg henter noget brænde, så vi kan lave aftensmad.«

Mens hun hentede vand i brønden, opsendte jeg en ny bøn: »Tåk, kære himmelske Fader! Velsignet være den fyldte pose og de 20 mark!«

Hver eneste lørdag ved samme tid dukkede tante Toini op med posen fuld af mad og 20 mark. Hun spurgte aldrig, hvad hun kunne hjælpe med; hun gik bare i gang. Af og til blev hun hos os en dag eller to. Så var hun altid den første, der stod op om morgenen for at koge grød. Hun gav os nye gryder og pander, da hun så, at vi havde brug for det. Til tider vaskede hun vores tøj i hånden.

Ugerne gik hurtigt, når vi så frem til lørdag og tante Toinis besøg. Nogle gange fortalte jeg hende om Kirken, og ofte bad vi sammen. Marika og Petri var glade, hver gang hun kom, og tante Toini glemte aldrig at have lidt pølse med til Petri. Hun så ud til at nyde samværet med vores familie, og jeg tænkte, at vi måske også gav hende noget.

Blomster og kærlighed

Tante Toini besøgte os regelmæssigt gennem tre år. Men så en lørdag kom hun ikke. Hun kom heller ikke dagen efter. Senere fik vi at vide, at tante Toini netop var gået ud af en butik og havde sat kurs mod vores lille hytte, da hun pludselig

sank om på jorden og aldrig vågnede op igen.

Min mand og jeg og vores børn deltog i tante Toinis begravelse. Vi kendte ikke nogen af de tilstedeværende, og vi var ikke sikre på, hvornår det var passende for os at lægge vore blomster på hendes grav. Vi besluttede os for at vente til sidst med at

lægge vore blomster og udtrykke taknemlighed og tage afsked med hende.

Efter begravelsen kom en kvinde hen til os og fortalte, at hun var tante Toinis datter. »I kunne godt have lagt jeres blomster som de første. Mor holdt så meget af jer,« sagde hun. »Hvad var det for en kraft, der forandrede hende? Engang var hun så nærig og egoistisk. Men i løbet af de sidste tre år blev hun et helt nyt menneske. Hun var så kærlig og omsorgsfuld.«

Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle sige, bortset fra: »Det var kærlighed.«

Familie- og tempelvelsignelser

Skønt der er gået 40 år, siden jeg første gang traf tante Toini, lærer jeg stadig af de lektier, som hun bragte os sammen med poserne med mad. Hun var min læremester. Hun lærte mig, hvordan man skal længes efter tilgivelse, og hvordan man yder tjeneste og hjælper andre. Og jeg indser nu, at selvom hun kom for at give os mad, havde hun selv fået næring.

20 år efter tante Toinis begravelse, fandt Petri ud af, at vi er i familie med tante Toini gennem min mands familie. Vi udførte tempelordinancer for hende. Åh, hvor bliver det dog en glædens dag, når vi møder hinanden på den anden side af sløret!

Tante Toini var et inspirerende eksempel på kærlighed og en forandring i hjertet. Jeg vil altid huske hende med poserne fulde af mad og 20 mark, og jeg håber, at jeg kan følge den samme vej, som hun fulgte, for det er den vej, Frelseren ønsker, at vi skal følge. ■

Maija-Kaarina Mälkinen er medlem af Tampere 2. Menighed i Tampere Stav i Finland.

PÅ TALEFOD MED MOR

Nicole Lerios Randall

Mange teenagere har svært ved at enes med deres forældre i løbet af puberteten. Som 16-årig var jeg begyndt at tro, at min mor og jeg aldrig ville kunne have en samtale, som ikke endte med tårer og smækken med dørene.

Under et skænderi råbte jeg nogle vrede ord, stormede ind på mit værelse og smækkede døren, så hårdt jeg kunne. Jeg smed mig på sengen med varme, vrede tårer løbende ned ad kinderne. Tankerne løb gennem mit hoved: »Hvordan kan jeg ændre det her? Hvad kan jeg gøre for at stoppe vores evindelige skænderier?«

Og pludselig hørte jeg, lige så tydeligt som hvis Tabernakelkoret havde stået inde på mit værelse, disse strofer: »Han lever! Hører der din bøn og sender

trøst til dig som løn ... Han lever, virker for os der, bereder bolig for enhver« (»Han lever! Vor Forløser stor«, *Salmer og sange*, nr. 70). Jeg fornemmede Helligåndens tilstedeværelse og min himmelske Faders kærlighed omkring mig, og jeg vidste, at alt nok skulle ordne sig.

Den dag blev et vendepunkt for mig. Min himmelske Fader vidste, hvad jeg havde brug for. Musik spiller en stor rolle i mit liv, og jeg blev velsignet ved, at jeg havde lyttet til salmerne og lært deres tekst udenad. De gav mig trøst og styrke, da jeg virkelig havde brug for det, og de kan hjælpe os gennem svære tider.

I dag er min mor og jeg de bedste venner. Vi tjener begge i Primary i vores menighed, og jeg er så glad for, at vi kan samarbejde i vore kaldelser

og derhjemme. ■

Nicole Lerios Randall er medlem af Springs Menighed i Benoni Stav i Sydafrika.

NU ELSKER JEG SØNDAGE

Lucile Sautron

Da jeg var teenager, satte jeg mig det mål at uddanne mig inden for idræt. Jeg bad meget og tryglede Herren om at sørge for, at vores træning lå om lørdagen. Men mit holds træning blev lagt om søndagen. Jeg måtte træffe et valg: Jeg måtte opgive mit mål eller blive væk fra kirke. Efter som begge dele betød meget for mig, indgik jeg et kompromis. Jeg gik til træning to søndage, og så gik jeg i kirke den tredje søndag. Desværre førte denne lille afvigelse fra min tro mig ud i synd, hvilket medførte mange lidelser.

Der gik ikke lang tid, før jeg indså min fejltagelse. Jeg bad om at blive flyttet til et andet hold. Men det var for sent, skaden var sket. Jeg havde åbnet døren på klem, og Satan havde åbnet den på vid gab. Til sidst opgav jeg konkurrencesport.

Jeg lærte to værdifulde lektier. Det første er, at når vi søger at gå på kompromis med Herren, er vi i fare. Det andet er, at jeg havde begået den fejl at mene, at min tro var stærk nok til, at jeg kunne undvære søndagens møder. Vores ånd har brug for næring, ligesom vores krop har. Hvis vi nøjedes med at spise et måltid og så springe de to næste over, ville vi ikke være sunde og raske ret længe.

Nu elsker jeg søndage. Herren har velsignet mig umådelig meget i mine studier og med mit helbred. ■

Lucile Sautron er medlem af Basel Menighed i Bern Stav i Schweiz.

Det Første Præsidentskabs Kvorum

Kirkens præsidents og Det Første Præsidentskabs rolle i forbindelse med ansvaret for Kirken i hele verden er tydeligt frem-sat i de åbenbaringer, som findes i Lære og Pagter.

PRÆSIDENT GORDON B. HINCKLEY

Lige fra Kirken blev organiseret har der været udpeget en præsiderende myndighed over hele organisationen. Den 6. april 1830 blev »Joseph Smith ... kaldet af Gud og ordineret til en Jesu Kristi apostel og den første ældste i denne kirke« (L&P 20:2).

Mindre end to år senere, den 25. januar 1832, blev han ordineret og indsat i »præsidentskabet over det høje præstedømme« (L&P 81:2; se også L&P 82).

Efterhånden som Kirken modnedes, kom yderligere åbenbaringer, som definerede det embede, som er præsidentens og Det Første Præsidentskabs Kvorum:

»Og den pligt, der påhviler præsidenten over det højere præstedømme, er at præsidere over hele Kirken og at være som Moses

... at være seer, åbenbarer, oversætter og profet og være i besiddelse af alle de Guds gaver, som han udøser over Kirkens hoved« (L&P 107:91-92).

Og videre:

»Jeg giver jer min tjener Joseph som præsiderende ældste over hele min kirke og som oversætter, åbenbarer, seer og profet.

Jeg giver ham til rådgivere min tjener Sidney Rigdon og min tjener William Law, og disse skal udgøre et kvorum og første præsidentskab til at modtage åbenbaringer for hele Kirken« (L&P 124:125-126).

»Tre præsiderende højpræster af det melkisedekske præstedømme, valgt af samfundet og beskikket og ordineret til dette embede samt opholdt af Kirken ved tillid, tro og bøn, danner et kvorum, der præsiderer over Kirken« (L&P 107:22).

Stadsfæstet ved åbenbaring

Kirkens præsidents og Det Første Præsidentskabs Kvorums ansvar for hele Kirken overalt i verden stadfæstes tydeligt i disse åbenbaringer, som

findes optegnet i Lære og Pagter.

Samtidig omtales De Tolv Apostles

Præsident Gordon B. Hinckley (i midten); præsident Thomas S. Monson, førsterådgiver (til venstre) og præsident James E. Faust, andenrådgiver (til højre) har tjent sammen i Det Første Præsidentskab i mere end ti år.

Kvorum som havende »samme myndighed og magt som de tre før omtalte præsidenter« (L&P 107:24).

Og De Halvfjerds »danner et kvorum, der har samme myndighed og magt som de omtalte tolv særlige vidner eller apostle« (L&P 107:26).

Så opstår spørgsmålet: Hvordan kan de have samme myndighed? Angående dette spørgsmål sagde præsident Joseph F. Smith (1838-1918): »Jeg vil gerne korrigere en opfattelse, som til en vis grad er blevet udbredt blandt folket, nemlig at De Tolv Apostle besidder samme myndighed som Kirkens Første Præsidentskab. Det er korrekt i det tilfælde, hvor der ikke er noget andet præsidentskab end De Tolv Apostle; men så længe der er tre præsiderende ældster, som besidder den præsiderende myndighed i Kirken, har De Tolv Apostle ikke samme myndighed som dem. Hvis det var tilfælde, ville der være to myndigheder med samme myndighed og to kvorummer i præstedømmet med samme myndighed, som fungerede sideløbende, og det kan ikke lade sig gøre, for der skal

være et overhoved« (*Elders' Journal*, 1. november 1906, s. 43).

På samme måde har De Halvfjerds, som virker under De Tolvs ledelse, kun samme myndighed i det tilfælde, at Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum på en eller anden måde blev udslettet.

Der har været længere perioder, hvor der ikke var noget Første Præsidentskabs Kvorum. Efter profeten Josephs død hvilede den præsiderende myndighed på De Tolv Apostles Kvorum, der havde Brigham Young som præsident. Det stod på i tre og et halvt år. Efter Brigham Youngs død gik myndigheden igen tilbage til De Tolvs Kvorum og forblev der i tre år og to måneder. Efter John Taylors død gik der et år og ni måneder, før Det Første Præsidentskab blev organiseret.

Siden den tid har reorganiseringen af præsidentskabet fundet sted i løbet af få dage efter præsidentens død. I hvert eneste tilfælde er det medlem af De Tolv Apostles Kvorum, som har længst anciennitet, blevet Kirkens næste

Af praktiske årsager er en stor del af ansvaret for at lede Kirkens religiøse anliggender overdraget til De Tolv og De Halvfjerds under ledelse af Det Første Præsidentskab.

præsident. Denne anciennitet afgøres ud fra den dato, hvor vedkommende blev ordineret til apostelembetet.

Overdragelse af ansvar

Det er indlysende, at skønt Det Første Præsidentskab præsiderer og har myndighed over alle anliggender i Kirken, er det nødvendigt at delegere myndighed og ansvar til andre, som så udfører de omfattende administrative opgaver i Kirken rundt omkring i verden.

»De tolv er et omrejsende præsiderede højråd og skal gøre tjeneste i Herrens navn under kirkens præsidentskabs vejledning og i overensstemmelse med himlens forordning. De skal opbygge kirken og ordne alle dens anliggender i alle nationer, først blandt ikke-jøderne og derefter blandt jøderne.

De halvfjerds skal handle i Herrens navn under de tolv eller det omrejsende højråds ledelse. De skal opbygge kirken og ordne alle dens anliggender blandt alle folk« (L&P 107:33-34).

Af praktiske årsager overdrages De Tolv og De Halvfjerds derfor, under Det Første Præsidentskabs ledelse, meget af ansvaret for Kirkens religiøse anliggender. Det omfatter forkyndelsen af evangeliet til jordens folk og administrationen af de forskellige programmer for Kirkens medlemmer.

Udførelsen af dette kræver, at meget andet arbejde også udføres. Kirkebygninger skal opføres og vedligeholdes, Kirkens litteratur skal oversættes, publikationer skal trykkes og mange andre timelige opgaver skal varetages. Det Præsiderende Biskopråd har fået ansvaret for dette. Under ledelse af præsidentskabet fastlægger biskoprådet metoder og midler til indsamling af medlemmernes tiende og offerydelse, sørger for velfærdshjælp til de fattige og nødlidende og varetager mange andre funktioner.

Og med denne forholdsvis enkle og velkendte ledelsesstruktur udfører Kirken sine omfattende programmer i hele verden. Kirkens organisation er indrettet på en sådan måde, at den kan tilpasse sig yderligere vækst ved at øge medlemstallet i De Halvfjerds, der fungerer som kirkeledere, og ved at ansætte medarbejdere, der tager sig af de timelige anliggender.

Desuden lyder det i en af vore trosartikler: »Vi tror alt, hvad Gud har åbenbaret, alt, hvad han nu åbenbarer, og vi tror, at han endnu vil åbenbare mange store og vigtige ting angående Guds rige« (9. trosartikel).

Med andre ord tror vi på fortsat åbenbaring. Det er Kirkens præsidents særlige ansvar at modtage åbenbaring for hele Kirken. Enhver kirkeleder har ret til at modtage åbenbaring vedrørende sit særlige ansvarsområde og sine pligter, men åbenbaring, der vedrører hele Kirken, gives udelukkende til og gennem præsidenten.

Ledelse ved åbenbaring

Vi har standardværkerne, som er blevet anerkendt som hellig skrift ved Kirkens medlemmers afgørelse. Så spørgsmålet melder sig naturligvis: Er der blevet modtaget andre åbenbaringer siden da, og modtages der åbenbaringer i dag?

Det er jeg slet ikke i tvivl om.

Min kirketjeneste omfatter 3 1/2 år som assistent til De Tolv, en gruppe, der senere blev overført til De Halvfjerds Første Kvorum; 20 år som medlem af De Tolv Apostles Kvorum; og 24 år som medlem af Det Første Præsidentskabs Kvorum, hvoraf jeg de sidste 10 år

har været præsident. Jeg har set mange forandringer, som jeg er fuldstændig sikker på kom som følge af åbenbaring.

Fra tid til anden er jeg blevet interviewet af repræsentanter fra pressen. De har næsten alle sammen spurgt: »Hvordan modtager Kirkens profet åbenbaring?«

Jeg svarer, at den kommer i dag, som den gjorde i fortiden. I den forbindelse har jeg fortalt disse pressefolk om Elias' oplevelse, da han havde dystet med Baals præster:

»Forud for Herren kom en voldsom og kraftig storm, der splintrede bjerge og knuste klipper, men Herren var ikke i stormen. Efter stormen kom et jordskælv, men Herren var ikke i jordskælvet.

Efter jordskælvet kom en ild, men Herren var ikke i ilden. Efter ilden lød der en sagte susen« (1 Kong 19:11-12).

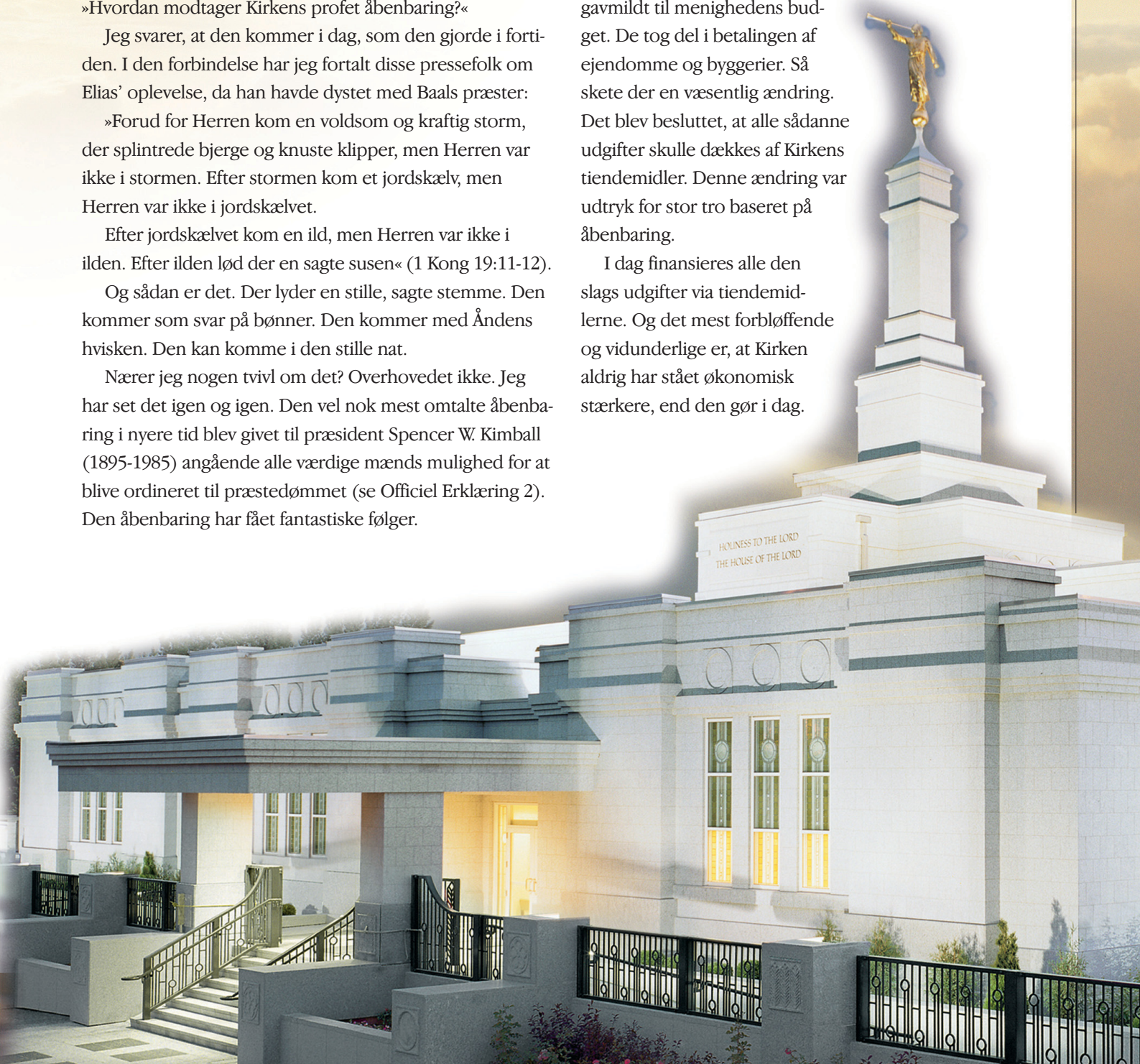
Og sådan er det. Der lyder en stille, sagte stemme. Den kommer som svar på bønner. Den kommer med Åndens hvisken. Den kan komme i den stille nat.

Nærer jeg nogen tvivl om det? Overhovedet ikke. Jeg har set det igen og igen. Den vel nok mest omtalte åbenbaring i nyere tid blev givet til præsident Spencer W. Kimball (1895-1985) angående alle værdige mænds mulighed for at blive ordineret til præstedømmet (se Officiel Erklæring 2). Den åbenbaring har fået fantastiske følger.

Fortsat udvikling

Der har været mange andre åbenbaring, som ikke har fået samme omtale – for eksempel måden, hvorpå vi finansierer lokale kirkeenheder. I mange år betalte medlemmerne ikke blot tiende og fasteoffer, men de bidrog også gavmildt til menighedens budget. De tog del i betalingen af ejendomme og byggerier. Så skete der en væsentlig ændring. Det blev besluttet, at alle sådanne udgifter skulle dækkes af Kirkens tiendemidler. Denne ændring var udtryk for stor tro baseret på åbenbaring.

I dag finansieres alle den slags udgifter via tiendemidlerne. Og det mest forbløffende og vidunderlige er, at Kirken aldrig har stået økonomisk stærkere, end den gør i dag.

Herren har holdt sit løfte fra fordums dage, da han gav nutidig åbenbaring.

Jeg mener også, at tanken om mindre templer kom som en direkte åbenbaring. Jeg har flere gange fortalt, hvordan det gik til. De velsignelser, som vore medlemmer har nydt takket være opførelsen af disse mindre templer, har været enestående.

Endnu et eksempel: For nogle år siden stod det klart, at Tabernaklet i Salt Lake City ikke kunne huse alle dem, der ønskede at overvære vore generalkonferencer. Men hvad kunne vi gøre?

Jeg er sikker på, at opførelsen af vores storslåede konferencecenter kom som en følge af Herrens vilje givet gennem åbenbaring. Opførelsen af denne bygning var et dristigt projekt. Det betød, at vi måtte rive en historisk ejendom ned og erstatte den med dette storslåede auditoriums-kompleks, hvilket kostede millioner af dollars.

Og nu i den kommende tid bliver vi nødt til at lukke Tabernaklet, fordi det skal jordskælvs-sikres og restaureres på grund af dets høje alder. Jeg spørger mig selv: »Hvad skulle vi have gjort uden Konferencecentret?«

Og sådan kunne man blive ved. Jeg kunne nævne andre eksempler, men det er der ingen grund til. Kendsgerningen er, at Gud åbenbarer sin vilje, sådan som han gjorde i oldtiden. Han leder sin kirke gennem sine kaldede tjenere.

Det Første Præsidentskab bærer en stor og tung byrde på sine skuldre. Det kan kun lade sig gøre takket være en stor og effektiv organisation. Vi behøver ikke at frygte for fremtiden. Rammerne for værkets fremgang ligger allerede fast. Der kan ske tilpasninger i programmerne, men det er Guds værk, og dets fremtid ligger fast. Det fortsætter, »ligesom den sten, der uden hænder blev revet løs af bjerget, skal rulle frem, til den opfylder hele jorden« (L&P 65:2).

Tvivl aldrig på værkets fremtid. ■

En gave fra hjertet

Lucía Rivero Romero

I december 1996 befandt jeg mig på en fuldtidsmission i Monterrey Nord Mission i Mexico. Min kammerat var en ung søster fra Utah. Det var min første jul hjemmefra uden mine børn og børnebørn, og jeg kunne ikke lade være med at tænke på, hvad mine børn foretog sig, og hvem der mon stod for middagen, når jeg nu ikke var der.

Jeg var mere stille end normalt, så min kammerat gav mig et kram og sagde: »Jeg laver et lækkert måltid til dig.« Jeg kiggede på hendes yndige ansigt og ind i hendes smukke, blå øjne, som kiggede tilbage på mig med inderlig kærlighed, sådan som mine børn og børnebørn plejede at se på mig. Jeg smilede til hende.

Den middag, hun tilberedte, bestod bare af en varm kaneldrik, men for mig var det en himmerigsmundfuld. Jeg var 46 år, og hun var kun 21. Jeg havde altid været optaget af at give, og jeg havde aldrig tænkt over at modtage. Som missionærer havde vi ingen penge at give af, så vi gav kærlighed og tjeneste i stedet. Uden at min kammerat vidste det,

havde jeg købt et par handsker og et halstørklæde, så hun ikke skulle fryse. Det var min gave til hende. Men hun gav mig noget, som ikke kunne købes for alverdens guld, nemlig kærlighed og tjeneste.

Den aften lærte hendes gave mig, at julen er en tid, hvor vi giver den smukkeste del af os selv, nemlig vores hjertevarme. Tøvende fandt jeg mine gaver til min kære kammerat frem.

Min kammerats gave lærte mig, at julen er en tid, hvor vi giver den smukkeste del af os selv, nemlig vores hjertevarme.

Jeg følte en ydmyghed ved at give hende det, jeg havde købt, når jeg sammenlignede det med hendes store kærlighed.

Hver jul efter jeg er vendt hjem fra min mission, har jeg fortalt mine børn og børnebørn om den vidunderlige jul. Jeg vil altid være min himmelske Fader og Jesus Kristus taknemlig for den hellige juletid og for min kammerats eksempel på kærlighed. ■

Lucía Rivero Romero er medlem af Juárez Menighed i Tenayo Stav i Mexico City.

Hver gang et medlem af familien udførte en god gerning, lagde vi et halmstrå i krybben.

Halm til krybben

Sue Jones

Da vores børn blev opmærksomme på en verden uden for hjemmets beskyttende vægge, blev julen mere og mere præget af julemænd og glimmer. Efterhånden som den begejstring og forventning voksede, syntes Frelserens fødsel længere og længere væk fra vore hjerter og tanker. Min mand, Bob, og jeg prøvede at få julens sande ånd tilbage i vore juleforberedelser på en måde, som

kunne have betydning for hele familien. Et år fastlagde vi nogle traditioner, som har virket godt for os og givet os en meningsfyldt jul i mange år.

Den første uge i december valgte vi en familieaftenslektion, som fokuserede på at yde tjeneste som en del af vores juletradition. Vi fremstillede en krybbe af pap og skaffede en beholder fyldt med halm. Hver gang et medlem af familien udførte en god

gerning, lagde vi et halmstrå i krybben. Børnene søgte ivrigt efter små venlige gerninger, som kunne skaffe dem halm til Jesusbarnets krybbe, og det år fyldte vi krybben hele tre gange.

Bob fik tilfældigvis øje på en gammel staldlygte i en forretningsudstilling af julepynt. Han købte den, og den gav inspiration til kulminationen på vores religiøse fest. Efter vores familiehygge og julemiddag juleaften tog børnene nattøj på og samledes i det store soveværelse ovenpå, langt fra krybbespillet i stuen. Vi slukkede alt lyset i hele huset og forklarede

børnene, at vi skulle ud på en pilgrimsfærd for at se den nyfødte Kongernes Konge. Vi forberedte os på rejsen ved at synge de traditionelle julesalmer, og så begav vi os ned i stuen, mens vi sang »O, kom hver en trofast«. Bob førte an med lygten, der med sit blafrende stearinlys oplyste vores vej.

Da vi nåede ned til den lille stald, sad vi stille og sang flere julesalmer. Så overrakte vi krybben til Jesusbarnet. Den var fyldt med de halmstrå, der repræsenterede de kærlige gerninger, som vi havde udført i løbet af måneden.

De, der havde lyst, gav udtryk for deres kærlighed til Frelseren. Herrens Ånd ar til stede i vores hjem og vore hjerter den aften. Børnene gik stille og roligt i seng – de glædede sig til morgendagens gaver, men de følte også kærlighed og taknemlighed for Kristusbarnet, hvis fødsel vi fejrede.

Hvert år, når vi er ved at blive revet med af julens hektiske forberedelser, føler vi en indre fred, fordi vi ved, at den kommercielle jul til en vis grad bliver sat i perspektiv med nogle få meningsfyldte andagtsstunder. Selv om børnene ser frem til julegaverne, glæder de sig også til den særlige stund, som vi hver jul tilbringer sammen med den nyfødte Konge. ■

Sue Jones er medlem af Bountiful 31. Menighed i Bountiful Stav i Utah.

Arbejdsløs i julen

Iris Lehmann

I januar 2001 blev min mand, Peter, arbejdsløs, og kort efter blev vores tredje barn født. Da Peter fandt nyt arbejde 800 km fra vores hjem, måtte vi flytte. Og skønt han var glad for sit nye arbejde, var det et økonomisk hårdt år, og vi havde knap nok råd til at betale husleje og mad. Vores lille forråd af fødevarer svandt hurtigt ind, og julen nærmede sig. Så gav Peters arbejdsgiver os en uventet »julebonus« – alle de ansatte i Peters afdeling blev afskediget.

Så nu stod min mand igen uden arbejde. Men Herren glemte os ikke. Peter blev bedt om at hjælpe forskellige medlemmer, og de opgaver gav os en lille indtægt. Vi blev heller ikke glemt til jul. Søstermissionærerne ringede på vores dør og overrakte os en pakke fra en anonym familie i menigheden. Da vi åbnede den, lå der smukt indpakkede gaver til hvert eneste medlem af vores familie. Vi fandt også en kuvert med penge i – som om gaverne ikke havde været nok.

Juleaften ringede det atter på døren. En efterladt pakke på dørtrinnet rummede flere

smukt indpakkede gaver til hver af os. Vi blev meget glade. Jeg takkede vor himmelske Fader for de små mirakler, han havde udført for os. Og jeg var taknemlig for de medlemmer, som var så omsorgsfulde, skønt vi kun havde boet der i fem måneder.

Vi ved ikke, hvem det var, der hjalp os i den vanskelige tid, og jeg kan ikke lade være med at tænke på Frelserens ord: »For jeg var sulten, og I gav mig noget at spise, jeg var tørstig, og I gav mig noget at drikke« (Matt 25:35). ■

Iris Lehmann er medlem af Salzburg Menighed i Salzburg Stav i Østrig.

Hummersuppehistorien

Gary B. Lundberg

Hver jul serverer min hustru min livret, hummersuppe. Vi føjede hummersuppen til vores juletradition, ikke blot fordi vi holder af smagen, men fordi den minder os om Frelserens uendelige kærlighed til os. Når vi har spist den sidste skefuld, fortæller vi hummersuppehistorien, som fandt sted for flere år siden, da vores børn var små.

Det var en mandag aften, og jeg var på vej hjem fra arbejde. Jeg glædede mig til en sjov og afslappende familieaften med min kone og vore børn. Da jeg slentrede op mod bagdøren, ventede jeg at se børnene lege sødt og aftensmaden stå på bordet. Men sådan var det ikke.

Min hustru, Joy, var kommet hjem kort før mig. Hun havde haft en travl dag, og nu kappedes vore børn om hendes opmærksomhed. Da vi gennemgik deres forskellige behov, så det ud, som om de alle havde lektier, som skulle gøres færdig den aften. Joy var udmattet, vi skulle lave mad, vi skulle holde familieaften, og Joy havde også lovet at lave hummersuppe til 60 kvinder, som skulle deltage i Hjælpeforeningens julefrokost den følgende dag.

Vi fordelte opgaverne. Joy lavede aftensmad, jeg hjalp børnene med deres lektier, og vi holdt en kort familieaften. Så lagde jeg børnene i seng, mens Joy gik i gang med hummersuppen. Alle børnene var i seng kl. 9.30. Jeg trådte ind i køkkenet, hvor

Joy var travlt optaget af at forberede ingredienserne til suppen. Det var en langvarig og drilsk proces. Suppen skal omrøres ved den helt rigtige temperatur, ellers brænder den på.

Joy skulle gå kl. 8 næste morgen, så suppen skulle være færdig samme aften. Jeg spurgte hende, om jeg kunne hjælpe med noget. Hun sagde, at hun selv kunne klare det, så jeg gik op for at arbejde på mit elektronikkursus.

Omkring kl. 23.30 kom Joy ind på værelset med en lille skål suppe. Jeg var optaget af at lodde en del fast på en printplade. Da jeg kiggede op igen, var hun forsvundet. Der stod en skål med dampende, himmelsk suppe. Jeg tog en stor skefuld i munden og ventede en himmerigmundfuld. Jeg blev chokeret. Smagen kom helt bag på mig. Det smagte forfærdeligt! Suppen var brændt på. Det kunne ikke være rigtigt. Hvordan skulle jeg fortælle min kone det?

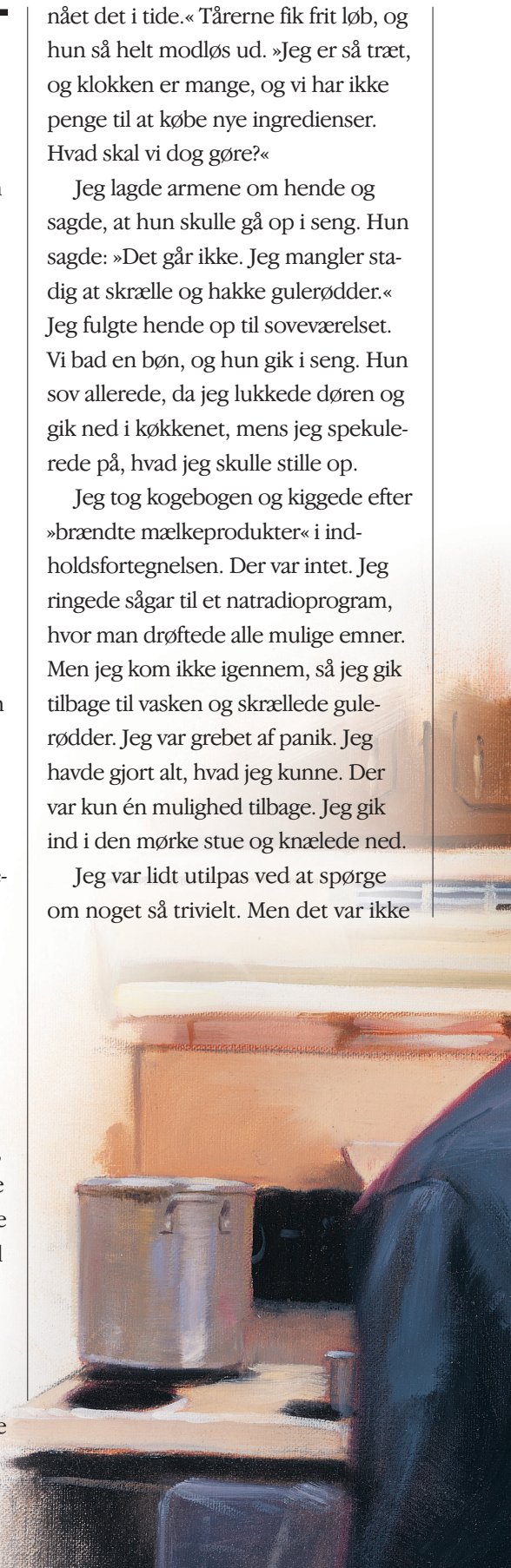
Jeg samlede al min takt og alt mit mod og gik nedenunder. Hun sad i køkkenet og så ulykkelig og træt ud. Så blidt som jeg kunne, sagde jeg: »Den suppe kan du altså ikke servere, skat. Den er brændt på.« Hun kiggede op og begyndte at græde. »Jeg håbede sådan, at du ikke ville lægge mærke til det. Jeg rørte og rørte, og pludselig fik jeg øje på sorte flager, som dukkede op i suppen. Jeg tog den hurtigt af varmepladen og hældte den over i en anden gryde i håb om, at jeg havde

nået det i tide.« Tårene fik frit løb, og hun så helt modløs ud. »Jeg er så træt, og klokken er mange, og vi har ikke penge til at købe nye ingredienser. Hvad skal vi dog gøre?«

Jeg lagde armene om hende og sagde, at hun skulle gå op i seng. Hun sagde: »Det går ikke. Jeg mangler stadig at skrælle og hakke gulerødder.« Jeg fulgte hende op til soveværelset. Vi bad en bøn, og hun gik i seng. Hun sov allerede, da jeg lukkede døren og gik ned i køkkenet, mens jeg spekulerede på, hvad jeg skulle stille op.

Jeg tog kogebogen og kiggede efter »brændte mælkeprodukter« i indholdsfortegnelsen. Der var intet. Jeg ringede sågar til et natradioprogram, hvor man drøftede alle mulige emner. Men jeg kom ikke igennem, så jeg gik tilbage til vasken og skrællede gulerødder. Jeg var grebet af panik. Jeg havde gjort alt, hvad jeg kunne. Der var kun én mulighed tilbage. Jeg gik ind i den mørke stue og knælede ned.

Jeg var lidt utilpas ved at spørge om noget så trivielt. Men det var ikke

trivielt for Joy. »Kære himmelske Fader,« begyndte jeg, »jeg ved, at der er mange mennesker med store problemer. Men jeg har ikke andre, jeg kan bede om hjælp. Jeg har gjort alt, hvad jeg formår. Det er et stort problem for min hustru, og derfor er det også vigtigt for mig. Hun er trofast og stræber efter at gøre alt det, som hun bliver bedt om.« Jeg tog en dyb indånding. »Kære himmelske Fader, vil du ikke nok fjerne den brændte smag fra suppen inden i morgen. Tilgiv mig, at jeg beder om sådan en bagatel, men vil du ikke nok hjælpe min hustru.« Så gik jeg i seng.

Klokken halv syv næste morgen satte min kone sig op i sengen og sagde: »Hvad skal jeg gøre?« Jeg sagde, at gulerødderne var ordnet, og at hun hellere måtte klæde sig på og smage på suppen. Hun hældte en lille smule ud på panden og varmede det op. Da hun havde smagt på den, så hun på mig med tårer i øjnene og sagde: »Der er ingen sorte flager og ingen brændt smag. Hvad har du gjort ved den?« Jeg fortalte hende, hvad jeg

Da min kone havde smagt på suppen, så hun på mig med tårer i øjnene og sagde: »Der er ingen sorte flager og ingen brændt smag. Hvad har du gjort ved den?«

havde gjort, og vi indså begge, hvilken stor velsignelse han havde skænket os. Vi knælede ned og bad og takkede vor himmelske Fader for hans kærlighed og omsorg for os.

Og hvilken proces havde Herren så anvendt? Jeg ved det ikke. Hvorfor imødekom han min anmodning? Jeg ved det ikke. Jeg ved kun, at han har sagt: »Bed, så skal der gives jer« (Matt 7:7), og jeg troede ham. Og denne gang skænkede han os velsignelsen.

Og ja, suppen blev serveret for søstrene. De sagde alle sammen, at den smagte herligt, og de bad om opskriften.

Vi mener, at julen er det bedste tidspunkt at minde os selv og vores familie om, hvor meget Frelseren holder af os, og at for ham har selv små ting betydning. ■

Gary B. Lundberg er medlem af Edgemont 14. Menighed i Edgemont Stav i Provo i Utah.

Vidste du det?

»Langt, langt herfra, nær ved Betlehems stad«

»Langt, langt herfra, nær ved Betlehems stad« er den eneste julesalme i vores salmebog, som er skrevet af en sidste dages hellig sangskriver. I 1869 syntes John MacFarlane fra St. George i Utah, at hans kor skulle synge en ny salme til deres juleprogram. Efter længe for-gæves at have forsøgt at skrive noget, vågnede John af en drøm og skrev tekst og melodi til »Langt, langt herfra«. Salmen er en kærkommen tilføjelse til vore julesalmer, og den er populær både i og uden for Kirken. (Se *Salmer og sange*, nr. 133).

DEN EVIGE GAVE

»I denne juletid,
når vi udveksler
gaver, så lad os
ikke glemme, at

Gud gav sine Søn, og at hans Søn
gav sit liv, så enhver af os kan få det
evige livs gave.«

Præsident Gordon B. Hinckley, »The Son of
God«, *Ensign*, december 1992, s. 6.

Lederskabstips

Når du har planlagt, bedt og delegeret ansvar til din klasse eller dine kvorumsmedlemmer, skal du som leder tilbyde hjælp og støtte. Fortæl dem, at du har tilid til deres evner, og lad dem vide, at du elsker dem. Anspor dem til at anvende deres egne ideer; lad være med at insistere på, at alt skal gøres, sådan som du vil have det. Når du leder i en kærlig ånd, hjælper du hvert medlem til at udvikle sine evner og talenter.

Rigtige venner?

Venner har stor indflydelse på vores liv. Hjælper dine venner dig til at yde dit bedste, eller trækker de dig væk fra det liv, du burde leve? Denne quiz kan hjælpe dig til at se, hvilken indflydelse dine venner har på dig, og den kan måske hjælpe dig til at blive en bedre ven. Vælg det svar, som du synes bedst beskriver, hvordan du mener, at dine venner ville reagere i hver af disse situationer. Brug nøglen sidst i quizen til at regne dine point ud.

1. Du er med til en sjov fest, men så begynder folk at drikke spiritus. Du vil helst tage hjem, og din ven siger:
a. Du har ret. Vi må hellere tage hjem. Jeg ringer efter min mor, så hun kan hente os.
b. Lad nu være at være sådan et dydsmønster. Det skader jo ikke at drikke lidt.
c. Bliv dog her og mor dig lidt med os andre. Du behøver jo ikke at drikke.
2. Du er blevet inviteret i byen på en date, men du bliver ikke 16 før om et par måneder. Da du forklarer, hvorfor du ikke kan gå ud på en date, siger din ven:
a. Er du vanvittig? Du skal da bare med! Det er årets største fest!

- b. Okay, men du kommer til at fortryde det. Kan du ikke gøre en undtagelse denne ene gang?
c. Godt, hvis du har det på den måde. Det er godt, at du holder fast ved det, du tror på.

3. Hende i skolen skal du aflevere en geografiopgave, og alle udveksler svar med hinanden inden timen. Du har glemt alt om den opgave, og dine venner siger:
a. Skidt med det. En enkelt opgave betyder ingenting.
b. Hvis du skynder dig, kan du nå at lave den inden timen.
c. Her er min opgave. Du kan bare skrive den af.

4. Du og din ven er henne i en videobutik for at finde en film. Hun vælger en film med upassende indhold, og du fortæller hende, hvorfor du ikke ser den slags film. Hun siger:

- a. Det er helt i orden, vi finder da bare en anden.
b. Vi kan se den hjemme hos mig, så finder dine forældre ikke ud af det.
c. Kom nu, bare denne ene gang. Der er ikke noget rigtig dårligt i den.

Point:

1.	a=3	b=1	c=2
2.	a=1	b=2	c=3
3.	a=2	b=3	c=1
4.	a=3	b=1	c=2

10-12 point: Du har nogle gode venner, som støtter dig i din tro. Sørg for at være en god ven over for dem, så I kan hjælpe hinanden til at leve retskaffent.

7-9 point: Dine venner ser ud til at synes om dig, men de forstår ikke helt, hvad det vil sige at efterleve evangeliet. Find en lejlighed til at forklare din tro for dem, så vil de sikkert forstå det.

4-6 point: Dine venner opmuntrer dig ikke til at efterleve evangeliet og blive et bedre menneske. Bliv venner med dem, som kan opbygge dig, som respekterer din tro og opmuntrer dig til at holde fast ved den.

Vor himmelske Fader lytter

Artiklen »Bedre bønner« af ældste Joseph B. Wirthlin i augustnummeret 2004 var fremragende. Jeg ved, at vor himmelske Fader lytter til os, når vi fortæller ham om det, der rører sig i vore hjerter, og han besvarer ofte vore bønner gennem andre mennesker. Når vi beder, nærmer vi os ham.

*Luis Mario Marcelo Carvajal Arce,
Teno Menighed i
Curicó Stav i Chile*

En kilde til inspiration

Liabona er en vejleder, der hjælper mig til at finde den vej, jeg skal følge. Jeg er taknemlig for vore generalautoriteter, som taler til os – de er vore hyrder, som vor himmelske Fader har givet til at vejlede os. Jeg kan vise min kærlighed til ham ved at adlyde deres råd. Jeg vil opfordre alle unge til at gøre det samme.

*Alden Yengo, 17,
Kinsoundi Menighed i
Brazzaville Stav i Republikken Congo*

Styrket vidnesbyrd

Jeg vil gerne udtrykke min taknemlighed for *Liabona*. Hver måned venter jeg spændt på tidsskriftet, og den dag, jeg modtager det, læser jeg det fra ende til anden. Og i løbet af måneden læser jeg så hvert af budskaberne

omhyggeligt igennem. Jeg nyder de personlige oplevelser fra medlemmer af Kirken, som stræber efter at efterleve evangeliet, og de inspirerer mig til at gøre det samme.

*Blanca Carrillo de Garza,
Quéretaro Menighed i
Moderna Stav i Monterrey i Mexico*

Studér profeterne

Jeg nød at læse »Opbyg en lektion ud fra *Kirkens præsidenters lærdomme*« i juninummeret af *Liabona* fra 2004. Jeg har haft stor gavn af disse lektioner, og bøgerne har beriget mit bibliotek. Jeg ser frem til de kommende bøger.

*Gilbert Staepels,
Antwerpen 1. Menighed i
Antwerpen Stav i Belgien*

Et lys

Da jeg blev døbt, gav missionærerne mig et eksemplar af *Liabona*, og der er ikke gået et år siden da, hvor jeg ikke har abonneret på det. Det har været et vidunderligt lys i mit liv. Vor himmelske Fader besvarer mine bønner gennem dets sider, især gennem Budskabet fra Det Første Præsidentskab og artikler fra andre generalautoriteter. Jeg ved, at Herren ved, hvordan jeg har det, og han svarer på mine bønner gennem sine tjenere.

*Rosario Elisa Gómez Castilla,
Belaunde Menighed,
Zamácola Stav i Arequipa i Peru*

Giv *Liabona* som gave

Kan du huske den ven henne på dit arbejde, som af og til stiller dig spørgsmål om Kirken? Den mindre aktive familie, som du er hjemmelærer for? Den medlemsfamilie, som har brug for styrke? Den hjemvendte missionær, som har lært et nyt sprog? De er alle sammen perfekte kandidater til et gaveabonnement på *Liabona*.

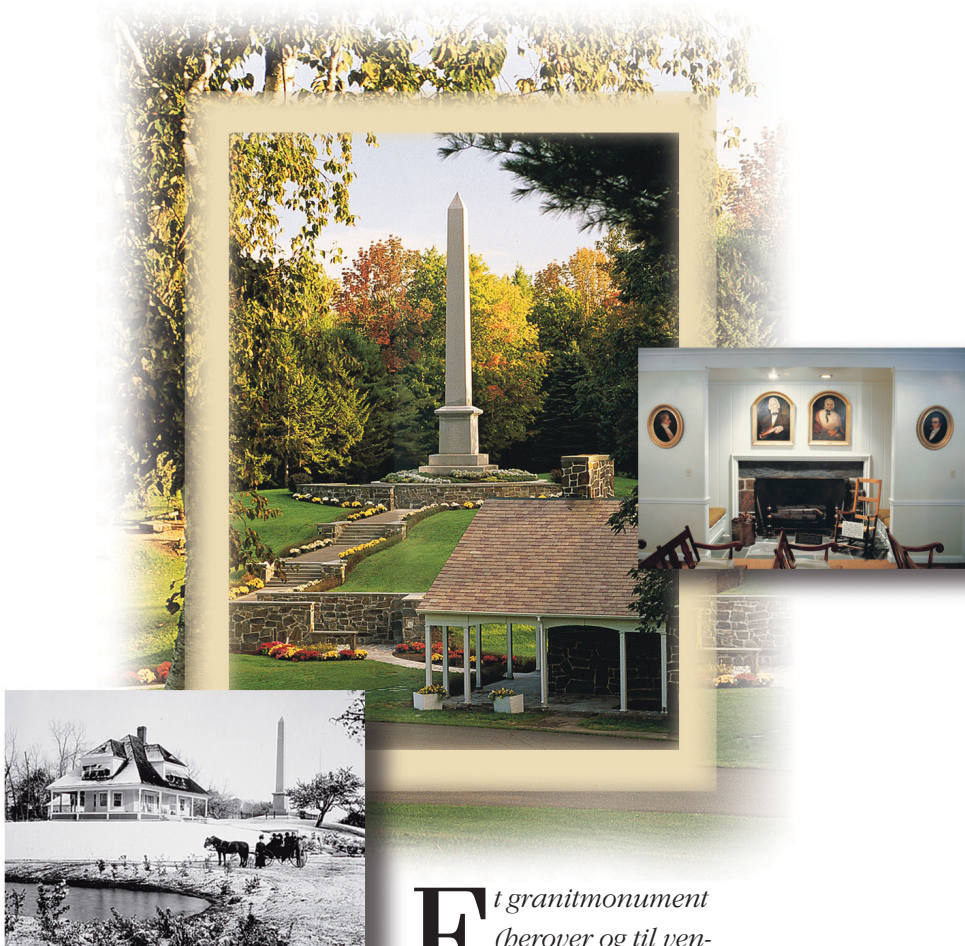
Du kan bestille og modtage *Liabona* til dig selv eller som gaveabonnement på ethvert af følgende sprog (antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog): albansk, armensk, bulgarsk, cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fijiensk, finsk, fransk, græsk, haitiansk, hindi, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk, kinesisk, kiribati, koreansk, kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallse, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, singalesisk, slovensk, spansk, svensk, tagalog, tahitiansk, tamilsk, telugu, thai, tjekkisk, tonga, tysk, ukrainsk, ungarsk, urdu og vietnamesisk.

Kontakt menighedens ledere eller dit lokale distributionscenter, hvis du vil tegne abonnement eller have yderligere oplysninger.

Gemt i hendes hjerte, af Kathy Lawrence

Maria »fødte sin søn, den førstefødte, og svøbte ham og lagde ham i en krybbe ... og alle, der børte det [at englen sagde, at barnet var Kristus, Herren], undrede sig over; hvad hyrderne fortalte dem; men Maria gemte alle disse ord i sit hjerte og grundede over dem« (Luk 2:7, 18-19).

Et granitmonument
(berover og til ven-
stre) og et besøgscenter

(til højre) pryder Joseph Smiths fødested.

»Den spæde dreng, som blev født for 200 år siden i denne måned under spartanske forhold i det landlige Vermont, var forudordineret til at blive en stor leder med ansvar for udførelsen af vor himmelske Faders plan for sine børn på denne jord.« Se præsident Gordon B. Hinckley, »Joseph Smith jun. – Guds profet og en storslået tjener«, s. 2.